

Giới thiệu Phẫu Thuật Lý Trí

Tác giả Lam Mộc Linh vừa cho ra mắt câu truyện "Phẫu Thuật" Lý Trí truyện nói về một tình yêu, lý chí hay tình cảm, thứ nào quan trọng hơn. Hi sinh tất cả ngay cả khi thay đổi bản thân thì cũng cam chịu chỉ vì một người! Liệu nó có đáng hay không?

Tình yêu mù quáng thì không có cái gì gọi là "đáng hay không đáng" mà là thành quả mình nhận lại là hạnh phúc hay đau thương?

Bạn đang đọc truyện *Phẫu Thuật Lý Trí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1: Anh là ai?

Cô giống như một người mới tỉnh dậy sau giấc mơ dài đằng đặc. Cô thật sự không nhớ rõ trong giấc mơ đó cô đã trải qua những gì.

Nhưng bây giờ đã ổn rồi. Cô đã tỉnh lại bình thường. Có thể làm chính mình.

Hít một hơi thật sâu. Mang chiếc áo ngủ đi đến bên cạnh điện thoại trên bàn nhấc máy lên gọi.

“Trịnh Mặc, anh qua đây với tôi được không?”

Giọng nói bên kia vang lên.

“Em có chuyện gì sao?”

Cô cảm cảm điện vừa nghe vừa lắc đầu.

“Tôi không biết...”

“Tít tít tít...” cô chưa nói hết câu. Đầu gối bên kia đã rất rục. Lập Hạ ôm cái đầu đau đớn của mình. Khuyu gối xuống đất cố nén đau đến chảy nước mắt.

Tại sao? Tại sao cô lại không nhớ gì hết? Cô chỉ nhớ đến lúc cô qua nhà Trịnh Tâm thì bỗng dưng ngất đi. Tỉnh dậy đã thấy mình nằm trên chiếc xe cấp cứu được Trịnh Mặc chở đi. Vậy kia ức đó biến mất đi đâu?

Trịnh Mặc nói, hắn thấy cô ngất trên đường nên đưa cô vào phòng cấp cứu. Nhưng cô lại thấy hắn rất quen thuộc. Quen thuộc với cô hơn ai hết. Rốt cuộc hắn là ai? Chuyện gì đã xảy ra khi cô đến nhà Trịnh Tâm? Trịnh Tâm bây giờ ở đâu?

Một mớ hỗn độn hòa nhập vào đầu của cô khiến cô choáng váng.

“Cốc cốc cốc” tiếng vang lên.

Lập Hạ đưa mắt nhìn cánh cửa phía trước. Đầu cô chóng váng khiến cô nhìn nó lại phân ra hai. Đưa tay giữ đầu, một tay chống cạnh bàn giữ thăng bằng để từng bước từng bước đi đến.

“Lập Hạ, em có trong đó không, mở cửa ra đi” giọng nói trầm thấp đầy lo lắng từ cánh cửa truyền vào.

Cô chậm chạp đi đến một tay vịn lấy cánh cửa một tay kéo nó ra.

“Tích” gần như suy sụp. Chịu không nổi nữa khuyu ngã xuống.

Trịnh Mặc nhanh hơn một bước ôm cả người cô vào lòng. Đôi mắt hốt hoảng kêu lên.

“Lập Hạ, Lập Hạ”

Cô cố gắng đưa mắt lên nhìn. Rồi vô thức bật thót lên.

“Trịnh Tâm.” đôi mắt dần chìm vào bóng tối.

Ánh nắng chiếu vào khung cửa sổ len lỏi chiếu vào trên người Lập Hạ. Cô dần mở mắt ra nhìn xung quanh. Vẫn khung cửa kính màu trắng ở trước mắt. Vẫn là một không gian thanh tịnh âm ấm như thế này. Đây là nhà của cô. Lập Hạ chỉ đơn giản là nằm trên giường rồi nhìn khung cảnh xung quanh. Cô

không giảm nghĩ về đoạn kí ức đã bị mất kia. Cô sợ. Cô rất sợ sẽ đau đến mức ngất đi một lần nữa.

“em tỉnh rồi thì uống ly trà ấm này đi”

Trịnh Mặc mang bộ áo quần đen làm nổi bật lên làn da trắng nõn của hân. Mái tóc màu nâu hạt dẻ được vuốt ra sau. Đôi mắt lo lắng nhìn cô. Trên tay bưng một khay trà đem đến vừa đi vừa hỏi.

Lập Hạ như kẻ vô hồn nhìn bóng dáng của hân lại gần. Bỗng nhiên cô có cảm giác an toàn. Nỗi sợ hãi trong lòng cô cũng giảm bớt.

Đặt cái khay lên bàn một bên. Trịnh Mặc ngồi xuống bên cạnh cô. Đưa bàn tay to lớn của mình cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô rồi nhẹ nhàng nói.

“Nếu em nhớ không được thì đừng có cố nữa, sẽ rất nguy hiểm đến sức khỏe”

Lập Hạ vẫn mở to mắt nhìn chăm chăm Trịnh Mặc. Không có một chút phản ứng nào.

Trịnh Mặc nhìn cô. Đau lòng bất đắc dĩ cúi đầu. Giọng khàn khàn nói.

“Có lẽ em đang đau buồn về chuyện của Tịnh Tâm”

“Tịnh Tâm là ai?”. Lập Hạ lúc này mới mở miệng bỗng nghi hoặc. Tịnh Tâm là ai? Cô có quen cô ta sao?

Trịnh Mặc ngẩng đầu lên nhìn cô. Khuôn mặt không hiện ra cảm xúc gì. Chỉ đưa tay lên áp lên má của Lập Hạ để truyền hơi ấm cho cô. Rồi mỉm cười lắc đầu.

Lập Hạ nghiêng đầu lại nhìn hân. Nụ cười này cô nhìn rất quen!

“Tôi...đã gặp anh ở đâu sao?”

Trịnh Mặc lắc đầu. Rồi đứng dậy ôm cô vào lòng. Bàn tay của hân dịu dàng vuốt tóc cô để xóa tan đi một mối.

“Chúng ta...đã từng rất thân”

Lập Hạ cũng hợp tác mà dựa đầu vào hân. Để mặc cho hân vuốt tóc mình. Cô thắc mắc hỏi.

“Không phải, anh nói anh chỉ là gặp tôi ngất đi ở trên đường hay sao?”

Dù không thấy khuôn mặt của hân. Nhưng giọng nói của hân nghe ngạo. Cẩn thận nói từng chữ.

“Lập Hạ, đó là chuyện của năm tháng trước”

Cô mở to mắt không tin vào lời hân. Cô nhớ rất rõ là mới ngày hôm trước hân đưa cô vào bệnh viện. Bỗng dưng lại trở thành năm tháng. Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

“Khô...ng khôn...g thế nào?”

Bàn tay kia vẫn dịu dàng vuốt tóc của cô.

“Lập Hạ, bác sĩ nói em bị bệnh mất trí nhớ tạm thời”

Cô lắc đầu như không tin vào mắt mình. Đôi mắt ửng hồng. Đưa tay lên cầm lấy tay hân. Lắc đầu nói.

“Không phải, sao tự nhiên tôi lại bị mất trí nhớ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì”

Trịnh Mặc thở dài bất đắc dĩ.

“Tôi đã nói rõ năm tháng trước tôi đưa em vào bệnh viện, còn vì sao thì tôi không biết!”

“Vậy trong năm tháng này, chúng ta làm sao có thể quen nhau?”

Trịnh Mặc vẫn nở trên môi nụ cười dịu dàng. Cúi đầu xuống nhìn cô. Đưa tay lên xoa dịu ánh mắt ấy rồi nói.

“Nếu tôi nói ra, em sẽ nhớ lại, phải chịu đựng cơn đau đến ngất đi. Rồi một khi tỉnh lại em không nhớ tôi là ai. Tôi thật sự không muốn điều đó!”

Ánh mắt dịu dàng, cử chỉ dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng như xoa dịu đi sự đau đớn. Nước mắt cô bắt đầu chảy xuống như hai hạt pha lê trong suốt.

“Anh...và tôi không phải chỉ đơn giản là thân thiết. Có phải hay không??”

Trịnh Mặc vẫn một bộ dáng mỉm cười. Kiên nhẫn trả lời câu hỏi của cô.

“Đến một lúc nào đó em sẽ nhớ lại”

Lập Hạ biết là hấn vì muốn tốt cho chính bản thân mình. Nhưng cô thật sự rất muốn biết ngay bây giờ. Sống một cuộc không của người mất trí nhớ. Có lẽ cô sẽ điên lên mất. Vội vàng nói:

“Tôi muốn đi học, tôi muốn đến những nơi tôi đã từng đi qua. Có lẽ tôi sẽ nhớ lại, phải không..”

Trịnh Mặc nhìn con mèo nhỏ dần phụ thuộc vào mình. Hấn như một người mẹ đang bảo vệ đứa con nhẹ nhàng gật đầu. Ăn nhấm đôi mắt buồn ở sâu bên trong. Cố gắng cho cô một nụ cười để cô an tâm.

Nếu như em nhớ lại tất cả, liệu.... em có chấp nhận tôi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Phẫu Thuật Lý Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 2:Thấy giáo!!

Sau ba ngày nghỉ. Đối với cô thì đây là lần đầu tiên cô đến trường. Khung cảnh nơi đây dù quen thuộc với cô như thế nào thì cô cũng không thể nhớ ra được.

Trịnh Mặc dẫn cô đi vào sân trường, vòng qua các khu hành lang rộng rồi đứng trước cửa lớp học. Hai người, một nam một nữ thu hút rất nhiều ánh mắt của mọi người. Trịnh Mặc vận một áo sơ mi trắng tinh khiết. Mái tóc màu nâu hạt dẻ kết hợp với khuôn mặt tây nhìn rất men lại có một chút dịu dàng. Đi một bên là Lập Hạ. Cô lùn hơn anh một cái đầu. Khuôn mặt lại không có điểm gì nổi bật. Đường nét thì không sắc sảo như Trịnh Mặc nhưng nhìn tổng quan lại có một nét dễ thương đến kì lạ.

Cô rụt rè không dám vào. Cô mới tỉnh dậy sao giấc mơ dài như thế này. Lập Hạ thật sự không muốn tiếp xúc với người lạ. Chỉ có thể bấu chặt tay áo của Trịnh Mặc. Không cho hấn rời khỏi mình nửa bước.

Trịnh Mặc quay lại nhìn cô. Đôi môi kéo lên một nụ cười nhẹ mà hấn không hề biết rồi nói.

“Em vào đi!”

Lập Hạ bây giờ mới ngẩng đầu nhìn anh. Đôi mắt khó hiểu hỏi.

“Anh không vào sao?”

“Tôi hết học rồi!”

Cô nghe xong. Bỗng dưng cúi đầu xuống trầm tư. Cô không nhớ rõ nhưng cô có cảm giác hấn đã từng học với cô. Nếu như vậy. Thì bây giờ hấn cũng phải vào với cô!!

Trịnh Mặc đưa tay lên xoa xoa đầu cô. Cười khẽ nói.

“Tôi là luật sư, tôi hai mươi ba tuổi. Hơn em đến ba tuổi đấy nhé!”

Lập Hạ chỉ gật đầu. Rồi nhìn giảng đường đại học kia cô lại không muốn vào. Đúng thật là cô muốn tìm lại trí nhớ. Nhưng đi đến đâu cũng xa lạ. Đi đến đâu cô cũng không nhớ mình là ai..nếu như vậy cô thật sự mệt mỏi. Không muốn vào. Đôi mắt mở to long lanh nhìn về Trịnh Mặc.

“Tôi không muốn đi học nữa, anh dẫn tôi đi làm cùng với anh đi”

Trịnh Mặc cả người khựng lại. Nhìn cô trầm tư một hồi lâu rồi bật cười.

“Đồ ngốc, lát nữa tôi sẽ đến đón em”

Mỉm cười Lập Hạ nhử lại nhìn hấn. Bữa nay không nói gì. Không chế lại ánh mắt của mọi người rồi quay người lại.

“Lát nữa nhớ đến nhé!”

Trịnh Mặc vẫn một nụ cười dịu dàng trên môi. Luyến tiếc nhìn cánh tay bỗng chốc rời xa mình. Anh quay lại. Thu hồi lại khuôn mặt dịu dàng ban nãy mà thay vào đó là đôi mắt lạnh băng nhìn rất cả mọi thứ ở đây. Cát bước đi về phía trước.

Nhan Lập Hạ bước vào giảng đường. Ngơ ngác nhìn mọi thứ. Đôi chân vẫn bước đi chậm chạp nặng nề. Đôi tay cô bấu chặt quyền sách đang nằm

trước ngực. Đột nhiên một cánh tay vỗ vào tay cô.

“Hey, Lập Hạ, cậu vẫn khỏe chứ”

Giọng nói ngọt ngào vang lên. Cô quay sang nhìn.

Lâm Thanh Thanh mặc một bộ váy hồng nhạt làm nổi bật lên làn da trắng nõn. Đôi mắt to tròn long lanh vẫn chăm chú nhìn cô. Chiếc mũi thẳng và cao làm tôn lên vẻ đẹp cao quý.

Lập Hạ hít một hơi thật sâu. Trong tâm run rẩy nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh nhìn về Lâm Thanh Thanh.

“Cậu...là?”

Khuôn mặt Lâm Thanh Tung cứng ngắt một chút rồi quay lại đáng vẻ cười ngọt ngào. Quan tâm cảm lấy cánh tay của Nhan Lập Hạ nói:

“Không ngờ cậu bị mất trí nhớ là thật!”

Nhan Lập Hạ không quen với sự thân thiết này cho lắm. Cười cho có lễ rồi đưa tay trái nhẹ rút ra. Khuôn mặt méo mó nhìn rất đáng yêu. Không biết cô có nhìn lầm hay không nhưng cô thấy trong mắt Lâm Thanh Thanh lóe ra tia khinh miệt.

Lắc đầu để quên đi suy nghĩ ban nãy. Rõ ràng là Lâm Thanh Thanh quan tâm đến cô. Mà cô lại nghĩ cô ta ghét mình. Mất định hướng do cô suy nghĩ quá nhiều rồi.

Lâm Thanh Thanh thấy cô lắc đầu như một đũa ngọc. Vội kéo tay cô đi vào.

“Đi thôi, mình dẫn cậu đi xem. Nhất định sẽ nhớ được điều gì đó”

Nhan Lập Hạ không phải là người có tính đa nghi nhưng hành động của Lâm Thanh Thanh làm cô cảm thấy bất an. Cử chỉ hành động của cô ta tỏ ra rất thân thiết. Nhưng nếu như thân thiết vậy tại sao không hỏi thăm cô đã sống như thế nào mà lại chỉ dẫn cô đi làm quen với mọi thứ. Giống như...cô ta đã biết tất cả mọi thứ về cô vậy...

Mặc dù đó chỉ là suy nghĩ nhưng Nhan Lập Hạ không biểu hiện ra ngoài. Chỉ nhẹ nhàng từ chối.

“Hay là bữa khác đi, gần vào học rồi..”

Lâm Thanh Thanh cũng không ép buộc cô. Chỉ kéo cô vào bàn của mình. Tránh đi ánh mắt của mọi người xung quanh.

“Vào đây đi, thầy giáo sắp vào rồi...”

Cô gạt đầu rồi ngồi yên vị đúng chỗ của mình.

Hai người cũng không nói gì. Trầm lặng vào khoảng riêng. Những sinh viên bây giờ cũng cầm sách vở nhanh chóng đi vào lựa chọn chỗ thích hợp cho mình. Họ nhận ra Nhan Lập Hạ. Nhưng không có ai dám đến gần để chào hỏi. Chắc hẳn một phần là ngại Lâm Thanh Thanh. Và một phần mọi người cũng nghe tin là cô mất trí nhớ nên không giám tùy tiện.

“Cả lớp đứng dậy..” tiếng của một thanh niên ồm ồm kêu to. Chắc hẳn đây là lớp trưởng. Cô cũng không để ý cho lắm. Chỉ bàng quơ nhìn người đứng ngoài cửa, hình như....

Đầu óc Nhan Lập Hạ bỗng cảm thấy choáng váng. Nheo mắt lại nhìn rõ người ở ngoài kia. Những hình ảnh mơ hồ dần hiện ra...

Một người đàn ông mái tóc màu hạt dẻ mang bộ đồ màu đen. Dáng người cao to lại to4 vẻ lười nhác. Trên tay cầm chiếc cặp. Đôi mắt lạnh lùng đi vào dưới mọi ánh kinh ngạc nhìn của mọi người. Hắn nhẹ đặt chiếc cặp lên bàn rồi nhìn lướt qua một vòng. Giọng nói ồm ồm vang lên.

“Chào, tôi sẽ là giáo viên mới của bộ môn tiếng anh tên là Đinh...”

“Này em kia” một giọng nói khác cắt ngang làm cô trở về hiện thực.

Tất cả mọi người đều đã ngồi xuống cũng nhìn cô bàn tán. Nhan Lập Hạ quay lại thấy một thầy giáo trẻ tuổi trung niên đang dùng ánh mắt giết cô. Nuốt một ngụm nước bọt vội cúi đầu xin lỗi rồi ngồi nhanh xuống.

Lâm Thanh Thanh nhẹ nhàng nắm tay cô. Giọng nói đầy sự quan tâm ngọt ngào. Ngọt đến thấu tim gan.

“Cậu có chuyện gì sao?”

Nhan Lập Hạ không giám nhìn vào ánh mắt quan tâm của cô ấy. Chỉ cười cho qua chuyện rồi nói.

“Không có gì...”

Lâm Thanh Thanh không nói gì thêm chỉ lặng lẽ lấy sách vở. Nhanh Lập Hạ nghiêng đầu qua mộ bên. Nhay nhay huyết thái dương. Cô nhớ rõ là từng có một giáo viên bộ môn dạy tiếng anh tên là Đình... Đình gì ấy nhỉ?

Người thầy giáo này thật ra có quan hệ gì với cô, mà tại sao cô lại nhớ đến hắn.....

Bạn đang đọc truyện *Phẫu Thuật Lý Trí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 3: giấc mơ!

Giờ tan học. Nhan Lập Hạ thất thểu đi xuống bậc thang thờ dài thườn thượt. Không biết hắn có đến đón mình hay không. Nếu không thì về bằng cách nào???

Bỗng dưng cô cảm thấy giống như mình mới ở trên trời rơi xuống. Cái gì cũng xa lạ, cũng mơ hồ...

Một người thanh niên mang áo vest mà đen. Tay xỏ vào túi quần. Cả thân người lười nhác dựa vào xe ô tô màu đen bên cạnh. Đôi mắt đeo cặp kính đậm màu đen. Máu tóc được thổi bay theo gió nhìn rất chói mắt.

Nhan Lập Hạ vừa đi đến ngang cổng thấy người này thì không khỏi nghi ngờ. Hắn là ai sao ánh mắt của mọi người xung quanh đều nhìn hắn!!! _ Chẳng lẽ là nam thần trong mắt mọi người đang chờ công chúa của mình đi học về hay sao. Ừm! Nếu đi theo chiều hướng này thì rất có khả năng. Đúng là lãng mạn nha, nhưng dù có thế nào đi nữa thì hắn cũng không liên quan đến mình. Việc của bản thân chưa lo xong thì làm gì có thời gian đi lo chuyện bao đồng!!

Nắm chặt balo bước ra ngang cổng. Nhìn trước nhìn sau không thấy bóng dáng của hắn đâu. Liên thất vọng cúi đầu đưa chân đi bộ về.

“Này...” một giọng nói từ phía sau cô vang lên.

Nhan Lập Hạ xoay người lại nhìn. Lông mày nhíu lại. Nhìn một hồi xung quanh cũng không thấy ai. Đâu có người gọi cô!!

Người thanh niên mặc áo đen tiếp tục gọi.

Nhan Lập Hạ nhìn xung quanh, nhìn cả phía sau cũng không có ai. Đưa tay chỉ vào mặt mình. Đôi mắt to tròn ngạc nhiên nói:

“Anh gọi tôi..”

Ân sâu trong cặp kính đậm màu đen là đôi mắt hiện lên tia bất đắc dĩ. Hắn nhẹ nhàng gật đầu.

Nhan Lập Hạ nuốt một ngụm nước bọt. Không lẽ lúc trước chính mình có nợ hắn một số tiền mà mình quên trả nên hắn đến đòi đó chứ. Hoặc là lúc trước có đánh người yêu của hắn hoặc chọc hắn giận cái gì nên thừa cơ lúc mình mất trí nhớ mà trả thù.

Người áo đen thấy cô không có phản ứng. Vẫn loay hoay nhìn đi xung quanh. Chỉ lắc đầu rồi nghiêng răng Nói từng chữ từng chữ một.

“Nhan- Lập - Hạ”

“A” Nhan Lập Hạ bây giờ mới hoàn hồn. Nghe từng âm thanh tức giận của thanh niên áo đen kia. Trái tim hơi run rẩy. Không lẽ những suy đoán của mình là thật???

Không được, nếu như vậy thì cô phải tìm cách chạy trốn. Tất cả mọi biểu hiện đều lộ rõ trên khuôn mặt

Người thanh niên áo đen không thấy cô nói gì chỉ nhìn hắn mỉm cười đến khó coi. Trên đầu hắn xuất hiện ba vạch hắc tuyến. Đưa tay vẩy vẩy ý gọi cô quay lại.Hôm nay ở trường. Cô ấy đã bị đập đầu vào cái gì đó hay sao??

Nhan Lập Hạ hít một hơi thật sâu. Chuẩn bị tinh thần.

Một...

Hai...

Ba....

Chạy.... một bóng dáng bé nhỏ dùng hết toàn lực chạy về phía ra xa. Lao qua vô số đám người. Không biết chạy đi đâu. Chỉ biết chạy vòng quanh vòng quanh.

“Chết tiệt” Hân ta thấy cô không có việc gì chạy như ma đuổi. Lo lắng vội mở cửa xe rú ga rượt theo. Lỡ như cô bé hậu đậu đó chạy vấp cái gì lại bị mất trí nhớ lần nữa thì làm sao bây giờ?.

“Phù phù”

Nhan Lập Hạ chạy đi nhưng không biết đi đâu chỉ biết dùng hết lực, vòng qua không biết bao nhiêu là rồi đã tự đi vào một hẻm nhỏ. Thở hồng hộc dựa vào tường. Nhìn xung quanh không có ai rồi mới an tâm nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Thật là hù chết cô. Trái tim bé nhỏ thì sao lại chịu được áp lực lớn như vậy. Muốn sống là phải chạy. Phải chạy cho hân biết cô có sức mạnh như thế nào. >...<

Đưa bàn tay mảnh khảnh lên vuốt ngực. Thở hổn hển. Chạy trốn cũng đã rồi nhưng...Cô không biết đường về.

Huhu!! Trịnh Mặc, anh là tên thất hứa, tôi mà về được nhất định sẽ băm nát anh ra...

“Nhan Lập Hạ“. Giọng nói cay nghiệt lại lần nữa vang lên. Cô giật mình. Đôi mắt lo sợ nhìn xung quanh chuẩn bị chạy lần nữa.

Hân nhanh hơn một bước chạy đến nắm chặt tay cô.

“Tính chạy đi đâu nữa hả??” giọng nói có bao nhiêu là tức giận.

Cô không biết cô đã tạo nên tội nghiệt gì mà phải bị như thế này. Cụp đôi mắt xuống. Quạt cuồng không trả lời. Cô muốn phất cờ khờ nghia. Muốn cho hân ta biết cô không phải là người dễ dàng bị bắt nạt.

“Đi, chúng ta về thôi” Hân nhìn cô. Chiếc kính đen vẫn chưa hề tháo xuống. Nắm chặt tay cô để phòng ngừa cô chạy thoát lần nữa.

Thật sự hân sợ nếu như hân buông lỏng bàn tay kia dù chỉ một chút thì bàn tay kia sẽ tự động rời xa hân một lần nữa.

“Tôi...thật sự không biết mình đã có lỗi gì với anh mà. Tôi bị mất trí nhớ. Anh thấy không hả?“. Nhạ Lập Hạ như tiểu bạch thỏ. Đôi mắt rom rốp nước ứa khuôn ngẩng đầu. Đôi môi nhỏ nhắn chu lên như đứa bé bị bắt nạt.

“.....” Đinh Trịnh Mặc cầm nín.

Nhan Lập Hạ thấy hân vẫn không tin. Đưa cánh tay chỉ lên đầu của mình.

“Tôi bị mất trí nhớ thật đó, không tin anh cứ thử nhìn trên đầu tôi xem??”

“.....” có thể nhìn trên đầu là biết được mất trí nhớ hay không hả. Định lý này ở đâu ra???

Nhan Lập Hạ cứ nghĩ hân không tin. Nói tiếp.

“Tôi thật sự không nhớ rõ anh là ai! Thật đấy!”

Đinh Trịnh Mặc lại đỏ mặt sau tám lưng khiến cả người hân nóng ran. Đôi lông mày nhíu lại ẩn dật sau cặp kính râm. Giọng nói trầm thấp vang lên..

“Nhan Lập Hạ, em lại lên cơn điên gì nữa thế??”

Cái gì điên???

Cô bắt đầu bực mình rồi đó nha. Có người đã dạy cô rằng không được xúc phạm người khác khi không được cho phép. Cái người này đi đòi nợ đã thôi lại còn nói cô là người điên. Chưa hết cô đã nói với hân là cô mất trí nhớ. Hân không tin thì thôi còn nói cô.

Hân mới bị điên.

Cả nhà hân mới bị điên.

Đôi mắt lóe lửa. Nghiến răng phun ra từng chữ từng chữ một quát:

“Tôi bị điên cái gì? Anh nhìn cho rõ xem tôi có chỗ nào không bình thường? Anh nhìn lại anh thử xem. Người không ra người mà không ra ma. Trời tôi thế này anh còn đeo kính râm làm cái gì? Chẳng lẽ anh còn muốn cho cả thế giới biết anh là người không bình thường hay sao??”

Đinh Trịnh Mặc hít một ngụm khí lạnh. Bàn tay đang nắm bắt chợt run lên.

“Em- lập lại lần nữa?”

Nhan Lập Hạ cảm nhận được sự tức giận của hân. Cô cũng run theo. Cả người bỗng nhiên sợ hãi. Như một con mèo nhỏ. Đôi mắt ngập nước. Như chỉ

lần một cái chớp mắt là nước tự động rơi xuống. Cẩn chặt môi. Giọng nói nhỏ như tiếng mèo kêu vang lên.

“Trịnh Mặc.....” cứu tôi. Help me!! Help me!!!

Đình Trịnh Mặc bỗng chốc ngăn người ra. Đừng nói là cô không nhận ra hấn đấy nhé!!

Buồng lỏng bàn tay nhỏ bé kia ra rồi tay kia thuận tiện tháo kính xuống. Thở hấn một hơi rồi bẻ thốc cả người cô lên thuận tiện để cô dựa vào ngực mình.

“Đi thôi, chúng ta về nhà”

Nhan Lập Hạ ngẩng đầu lên nhìn hấn. Thấy khuôn mặt quen thuộc. Vội hiểu ra Đồ mặt cúi đầu xuống. Trong lòng tự trách mình “Lập Hạ ới Lập Hạ. Thanh danh của mày cuối cùng cũng bị hủy rồi!! Ô ô!”

Đình Trịnh Mặc nhìn con mèo nhỏ biến hóa sắc mặt trong lòng mình. Sự tức giận cũng biến mất. Cô luôn như vậy. Ngay thơ thuần khiết. Làm cho hấn lúc đứng trên lửa lúc thì ở dưới nước. Không thể tức giận được. Bật cười trêu cô:

“Lúc này em có nói tôi là người không bình thường??”

Nhan Lập Hạ cúi đầu càng sâu. Nuốt một ngụm nước bọt. Nếu như cãi lại thì người thiệt thòi chính là cô. Cô đang mất trí nhớ. Mà hấn là người duy nhất cô có thể tin tưởng để tìm lại trí nhớ của mình. Nếu không có hấn thì cô biết tìm ai bây giờ. Một điều nhìn chín điều lành. Phải nhẫn nhịn. Vì tương lai. Nhất định phải nhẫn. Đánh trống lảng qua vấn đề khác:

“À, anh biết Lâm Thanh Thanh là ai không??”

Hấn cũng không để ý cô mấy chuyện vụn vặt. Đến khi cô hỏi Lâm Thanh Thanh. Khuôn mặt hơi cứng ngắc..

“Em đã gặp Lâm Thanh Thanh”

“Đúng vậy” gật đầu xác nhận

“Cô ta có nói gì với em không?”

“Không có” Nhan Lập Hạ lắc đầu. Nghi ngờ nhìn.

Đình Trịnh Mặc thở nhẹ nhõm một hơi rồi phì cười xoa đầu cô.

“Ít tiếp xúc với cô ta thôi”

Nhan Lập Hạ bản tính tò mò nổi lên.

“Vì sao?? Có chuyện gì hả?”

Anh cúi đầu sát xuống mặt cô. Ánh mắt dịu dàng nhìn cô. Hít một hơi. Đôi môi mím lại.

“Đơn giản tôi chỉ muốn em để ý đến tôi thôi! Hiểu chưa”

Có một số chuyện không cần phải giải thích lý do cận kề. Chỉ cần có người tin thì nhất định sẽ che giấu đến cùng..

Nhan Lập Hạ đỏ mặt quay đi. Trái tim đập thành thịch.

“Tôi muốn về nhà”

“Được rồi, chúng ta về nhà“. Độ môi hấn thoáng qua nụ cười mà hấn không hề biết....

* _____ *

“Chào các bạn, tôi là thầy giáo bộ môn mới tên là Đình Nhật Minh”

Một người thanh niên với một khuôn mặt tây sắc sảo đứng trên bục giảng nở nụ cười có răng khênh rất đáng yêu.

Nhan Lập Hạ dùng đôi mắt lấp lánh nhìn quay sang hỏi Tịnh Tâm.

“Cậu thấy người này có đẹp trai hay không”

Đôi môi Tịnh Tâm mím chặt. Cúi đầu xuống không trả lời vấn đề của cô. Bàn tay nắm thật chặt. Dù cô biết Tịnh Tâm là con gái. Luôn ở trong kí túc xá dành cho nữ nhưng lại sống cuộc sống của một tomboy.

“Tịnh Tâm à, cậu làm sao vậy??”

Nhan Lập Hạ vẫn ngây thơ nghiêng đầu hỏi thăm. Nắm lấy bàn tay đang run run của Tịnh Tâm.

Bỗng dung cô ngẩng đầu lên. Một giọt nước mắt lăn xuống từ đôi mắt trong veo của cô.

“Lập Hạ, đừng rời xa tớ”

Cô hốt hoảng. Không biết chuyện gì đang xảy ra. Chẳng lẽ người thầy giáo mới vào này có liên quan gì đến Tịnh Tâm hay sao mà cô lại nói những lời khó hiểu vậy!

Giọt nước mắt lăn xuống gò má của Tịnh Tâm. Ánh mắt ấy vẫn nhìn cô như khao khát có được cô. Muốn giữ cô ở lại. ánh mắt ấy thật sự rất đáng thương.

“Lập Hạ, đừng rời xa tớ”

“Lập Hạ...”

“Lập Hạ...”

“Lập Hạ....”

* _____ *

Mơ màng tỉnh dậy. Đầu của cô đau quá.

“A”

“May quá, em tỉnh rồi” một giọng nói vui mừng vang lên

Bạn đang đọc truyện *Phẫu Thuật Lý Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Trịnh Mặc đánh thức cô dậy. Từ lúc đi xe đến bây giờ là cô ngủ đã dậy rồi. Trong miệng của cô đều gọi tên chính mình. Điều này làm anh thật sự rất lo lắng.

Nhan Lập Hạ mơ mơ màng màng mở mắt. Đập vào mắt cô là khuôn mặt của Trịnh Mặc. Như tìm được nguồn ánh sáng vội nhào đến ôm chầm lấy anh.

“Huhu”

Đình Trịnh Mặc đưa tay vuốt sau lưng cô, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai an ủi.

“Không sao, không sao rồi”

Nhan Lập Hạ rúc người trong ngực của anh. Cả người run lên nức nở nói:

“Trịnh Mặc, tại sao tôi không nhớ gì cả, tại sao??”

Hắn thờ dài một hơi, ôm lấy cô vào lòng. Chính cho cô một tư thế ngồi thoải mái nhất rồi đưa tay lau đi giọt nước trên khuôn mặt kia. Đôi mắt vẫn dịu dàng nhìn cô nói.

“Em chỉ cần biết đến tương lai thôi có được hay không? Em nhớ cũng được mà không nhớ cũng được. Những đau thương trong quá khứ cứ để mình anh lo là được rồi”

Những lời nói thâm thúy như vậy cô làm sao hiểu được. Thút thút trong lòng anh. Nghẹn ngào mắng.

“Anh nghĩ tôi là đồ ngốc hay sao? Tôi không nhớ quá khứ thì anh lo cái mắ gì?”

Trịnh Mặc khẽ gõ đầu cô một cái. Đôi mắt hiện lên tia bất đắc dĩ.

“Vậy em có biết lãng mạn là gì không hả??”

“Đau quá, anh không thể nhẹ tay hơn một chút nữa hay sao? Lãng mạn làm cái gì. Nó chỉ toàn đem lại đau thương mà thôi...”

Nhan Lập Hạ bịt miệng lại. Đôi mắt mở to nhìn anh. Cô bỗng dưng nói như vậy là sao? Cô không cố ý, thật sự cô khoanh biết tại sao mình lại có thể nói lãng mạn là đau thương.

“Hừ” Trịnh Mặc thờ dài một hơi. Đôi môi vẫn mỉm cười xoa đầu một cách dịu dàng nhất của một người đàn ông.

“Đau lắm có phải không? Nói ạn nghe thử xem trong mơ em đã thấy những ai”

“Tịnh Tâm”

“Là bạn thân của em”

“Đình Nhật Minh”

“Là thầy giáo dạy môn tiếng anh”

“....” Nhan Lập Hạ lâm vào khoảng trầm tư.

“Em không hỏi gì nữa sao?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh. Vẫn là khuôn mặt như thiên sứ dịu dàng đến mức kì lạ.

“Tôi vẫn thấy thắc mắc, anh là luật sư sao cái gì trong trường của tôi anh đều biết?”

Nhóc con này thông minh từ lúc nào thế! Đình Trịnh Mặc không vì câu hỏi kia mà im lặng. Mà là vì hắn muốn chính cô nhớ lại hết tất cả.

“Chúng ta vào nhà đi”

Nhan Lập Hạ nắm chặt tay hắn. Không cho hắn đi. Đôi mắt kiên quyết cố muốn tìm ra câu trả lời.

“Tại sao anh lại biết”

Đình Trịnh Mặc cười khẽ

Như không nghe thấy câu hỏi của cô ánh mắt nhìn xuống cánh tay.

“Em lợi dụng nắm tay tôi đấy à?”

Nhan Lập Hạ thấy như vậy. Vội buông ra. Sắc mặt có phần đỏ ửng nhưng vẫn không quên chất vấn.

“Tôi hỏi tại sao anh biết?”

“Hôm nay muốn ăn món gì?”

Nét cười của hắn chưa bao giờ tắt.

“Anh trả lời tôi trước đã!”

“Sườn sào chua ngọt nhé?”

“Tôi đang hỏi anh cơ mà?”

“Hay ăn thịt luộc”

“Trả lời tôi đi!”

“Thịt chiên nhè”

“Anh là lợn đầu thai hay sao mà toàn thịt thịt thịt! Tôi đang giảm cân!”

“Không ăn thịt thì ăn mỡ đi”

“.....”

“.....”

==^==

Anh đã thành công trong việc đánh lạc đề và dẫn dắt được chú nai nhỏ xinh xinh vào nhà. Cô ngồi chễm chệ trên bàn ăn. Một tay chống cằm một tay gõ trên bàn. Nghiêng đầu nhìn chăm chú người đàn ông mang tạp dề đang loay hoay nấu ăn. Trịnh Mặc nấu ăn rất điêu luyện như đầu bếp thực thụ. Tay cầm chảo tay cầm đũa xào qua xào lại. Có mấy lần lửa phun lên nhìn rất bắt mắt.

“Trịnh Mặc, có vẻ như anh nấu ăn rất giỏi!”

Trịnh Mặc vẫn loay hoay nấu ăn.

“Tôi tự lập từ bé nên những việc vặt đều làm được”

“Vậy bố mẹ anh đâu?” cô thắc mắc

“Tôi không sống cùng bố mẹ. Họ đã đưa tôi vào cô nhi viện lúc còn nhỏ”

Cô nhú mày lại: “tại nhà anh nghèo không đủ nuôi sống anh hả?”

Trịnh Mặc lắc đầu. Vừa lấy đĩa vớt trả lời.

“Không, tại thể lực của tôi yếu từ nhỏ nên họ không thích tôi?”

Hắn trả lời rất nhanh. Rất dứt khoát. Không có sự đau lòng trong đó. Cô kém nhất môn ngữ văn nên phân tích lời của anh nói thì cũng phải mất một thời gian. Bỗng dưng ngồi thẳng dậy nhìn theo bóng lưng của hắn.

“Bố mẹ tôi đâu?”

Trịnh Mặc đưa đĩa thức ăn đặt lên bàn. Cởi tạp dề đồng thời kéo chiếc ghế ngồi đối diện với cô. Trên trán lấm tấm vài giọt mồ hôi, tóc của anh có chút dính nước rũ xuống đôi mắt màu nâu kia. Đôi môi cười khê một tiếng.

“Chẳng lẽ em ở trên tàu mới nhớ ra mình bị bắt cóc”

Đôi mắt Nhan Lập Hạ kinh ngạc mở to, lắp bắp nói:

“Anh.. anh bắt cóc tôi!” hèn gì, hèn gì cô cảm thấy anh rất khả nghi. Nếu anh bắt cóc thì trong thức ăn sẽ có độc. Mà có độc thì..

Đôi mắt cô lo lắng nhìn xung quanh tìm lối thoát. Đang phân vân đó là cửa sổ hay là nhảy lầu...v..v...

Trịnh Mặc nhìn hành động ngờ nghệch của cô. Trái tim anh bỗng thấy ảm áp. Cô luôn luôn như vậy.

Ước gì cô sẽ mãi bên anh như vậy.

“Đây chỉ là ví dụ minh họa thôi”

“Ví dụ minh họa cái gì. Anh lấy tôi ra đùa giỡn hay sao? Khai thật đi, trong thức ăn có độc không?” Nhan Lập Hạ giả vờ đánh thếp. Đôi mắt to tròn cháy lên ngọn lửa nhỏ giả vờ dọa đối phương sợ.

“Đã bảo là ví dụ minh họa thì làm gì có thật?”

“Là thuốc mê hay thuốc”

“....” nhỏ cố chấp. Thuốc mê và thuốc ngủ thì khác nhau chỗ nào.

Đình Trịnh Mặc lắc đầu tao nhã gấp lấy món sườn xào cho vào miệng.

“Tôi ăn rồi em an tâm đi”

Nhìn đôi môi của hắn ăn ngon lành. Cô cũng rụt rè lấy thìa múc ăn. Đừng hỏi cô vì sao cô không thích ăn bằng đũa. Cô cảm thấy khi ăn bằng thìa có thể ăn được tất cả mọi thứ và trọn vẹn đủ vị hơn.

“Em là cô nhĩ”

“Uhm” Nhan Lập Hạ vẫn ăn. Cũng giống như hắn. Không tỏ vẻ đau lòng.

“Tôi và anh cùng nhau chui ra từ một chỗ hả”

“Không phải chui ra mà cùng nhau sinh sống” Trình độ ngữ văn ngày càng kém.

“À à, anh ăn đi. Thật sự rất ngon”

“Ừ, em đừng ăn hết phần tôi là được rồi”

Âm thầm le lưỡi “ai mà thèm”

... ..

oOo

“Nhật Minh, thật sự em có chuyện muốn nói với thầy”

Khuôn mặt lai tây bỗng dừng quay đầu lại nhìn cô học trò của mình nói:

“Có chuyện gì?”

“Thật ra...thật ra em có bài không hiểu muốn thầy giải giúp” cô ấp úng nói không dám nhìn thẳng vào mặt hắn

“Đưa tôi xem thử” Đinh Nhật Minh vẫn lạnh nhạt như bao ngày. Ngoài trừ anh lên lớp thì hầu như anh chưa bao giờ cười.

Nhan Lập Hạ lúng túng đưa chồng sách trên tay đưa cho anh. Cúi đầu ngại ngùng.

Đinh Nhật Minh nhận lấy. Đôi mắt đắm chiều nhìn vào tên quyển vở. Bàn tay lật từng trang từng trang một nhìn thật kĩ. Lông mày hơi nhíu lại. Rồi ngẩng đầu nhìn cô:

“Tôi dạy môn ngoại ngữ nhưng toán tôi có biết chút ít”

Nhan Lập Hạ ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn anh.

“Gi cơ ả!”

“Đề đây đi, bài toán này ngày mai sẽ có đáp án” giọng nói đều đều vang lên.

Nhan Lập Hạ mở to mắt ngờ ngạc hỏi:

“Đây không phải vở ngoại ngữ sao?”

“Chẳng lẽ em đến hỏi tôi mà không biết đây là vở gì”

Ấy chết! Lộ rồi.

Khuôn mặt cô ửng hồng: “thật ngại quá. Chắc tại hôm nay em ngủ chưa đủ giấc nên không tỉnh hẳn ấy mà.”

Nhật Minh nhìn cô. Cô bé này thật sự không biết lấy lý do nào khác nữa hay sao?

Nhan Lập Hạ thấy anh không có động tĩnh cứ nghĩ anh chuẩn bị phạt mình. Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

“Em chào thầy em về”

Nhắm mắt lại lao ra ngoài thật nhanh.

“Cốp” cái trán thân yêu của cô đã an tọa vào chiếc cửa. Và thành quả tình yêu của chúng là chiếc u trên đầu. Lúng túng cô lại vội cúi đầu xuống cánh cửa mà nói to đồng dục tuyên bố:

“Em thành thật xin lỗi”

Nhìn bóng dáng bé nhỏ ngờ ngạc chạy đi. Đinh Nhật Minh mới bật cười, cười đến chảy nước mắt. Lần đầu tiên anh thấy một cô sinh viên đặc biệt như vậy. Xin lỗi cái cửa ư? Haha đúng là đặc biệt.

Mồ nữ nào đó vác theo cục u mà lao thẳng vào phòng trong kí túc xá.

“Rầm” cánh cửa bị đập mạnh. Nhan Lập Hạ hai tay chống hông hét lớn:

“Tĩnh Tâm”

Tĩnh Tâm đang đọc sách liếc mắt nhìn cô một cái.

“Nói nhẹ thôi. Người ta đang bị bệnh tim”

Giận dữ đi đến nhìn thẳng vào mắt cô.

“Rõ ràng quyền võ cậu đưa là võ toán”

Tịnh Tâm gật gù:

“Là võ toán hả?”

“Ừ”

“Cũng tốt, có thể thử xem năng lực của người thầy mà cậu nói là “bạch mã hoàng tử” kia như thế nào”

Nhan Lập Hạ nổi bão

“Cậu còn nói nữa hả, cậu làm tớ mắt mặt chết đi được”

Tịnh Tâm phớt lờ câu nói của cô. Nhìn kĩ trên trán cô có một vết đỏ. Lo lắng kéo cô ngồi xuống. Đưa bàn tay mát lạnh nhẹ xoa đầu cho cô:

“Thầy Minh đánh cậu có phải không. Tớ đi đánh thầy ấy”

“Không, không phải. Là tớ bị vấp ngã thôi “ cô vội giải thích.

“Sao lại bất cẩn như thế cơ chứ”

Đôi mắt Tịnh Tâm hiện lên nét lo lắng rõ ràng. Tịnh Tâm là tomboy sống chung cô nhi viện với cô từ bé. Luôn chăm sóc và dẫn dắt cô như người mẹ khiến cô có cảm giác như bị phụ thuộc. Nhưng có nơi nương tựa thì thật ấm áp.

Nhan Lập Hạ nhìn rõ đôi mắt của Tịnh Tâm. Đôi mắt màu nâu dịu dàng giống như...

oOo

Mơ mơ màng màng mở mắt..nhìn trúng vào đôi mắt màu nâu của Trịnh Mặc. Bật dậy thật nhanh.

“Sao..sao anh lại ở đây”

“Tôi gọi em đi học “

“Uh” gật đầu trả lời cho có lệ.

“Em dậy rồi tôi ra chuẩn bị xe. Nhanh nhé”

“...” cô gật đầu nhìn theo bóng dáng đã đi. Lồng ngực cô vẫn đập mạnh, thở dốc. Đôi mắt của Tịnh Tâm thật giống Trịnh Mặc. Trịnh Mặc, rốt cuộc anh là ai.

... ..

Bạn đang đọc truyện *Phẫu Thuật Lý Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 5:

Trịnh Mặc lái xe chở Lập Hạ đến trường với ánh mắt nhòm ngó của bao nhiêu người. Một chàng thanh niên với khuôn mặt lạnh lùng nhưng lại rất hút hồn đang chờ một cô gái có thể được coi là dễ thương đến trường. Khi cô gái ấy bước xuống xe họ còn có thể nghe được tiếng cãi vã của cô gái kia. Còn chàng trai vẫn như cũ dịu dàng thậm chí còn thân mật dỗ dành cô. Thật sự đây là một tình yêu mà làm cho người ta cảm thấy đáng ao ước.

Lâm Thanh Thanh nhìn cô đi vào. Khuôn mặt cũng không có cảm xúc gì. Đến khi cô vào chỗ của mình mới hỏi:

“Người chờ cậu ban nãy là ai vậy!”

Nhan Lập Hạ bỏ chiếc cặp xuống:

“Trịnh Mặc ấy hả?”

“Cái gì Trịnh Mặc”

“Đình Trịnh Mặc” Lập Hạ cảm thấy kì lạ. Thanh Thanh lại hỏi vấn đề này.

“Lại họ Đình” đôi môi Thanh Thanh lẩm bẩm, cặp mắt xuống không nói gì nữa cô thắc mắc hỏi:

“Có chuyện gì hả”

“À không, không có”. Lâm Thanh Thanh giật mình cười cho có lệ trả lời rồi quay người lại nhue không muốn nói chuyện tiếp.

Rõ ràng là cô có chuyện gì đó muốn giấu. Ánh mắt đầy đúng thật là kì lạ nha!!

“A. Thanh Thanh, cậu có biết Tịnh Tâm là ai không?”

Lâm Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn cô. Thanh Thanh thật đẹp. Nhìn góc độ nào cũng đẹp, đẹp đến mức dù cô là nữ nhưng cô nhìn đến ngây người.

“Lúc trước là bạn thân của cậu, không biết vì chuyện gì đó mà hai người cãi nhau rồi xa nhau một thời gian đến khi cậu bị tai nạn cậu ấy cũng từ đó mà biệt tích”

Trong giấc mơ cô thấy ánh mắt Tịnh Tâm rất dịu dàng. Nhường nhịn cô dù cô có tức giận đến đâu nhưng vì lí do gì mà Tịnh Tâm và cô lại cãi nhau.

“Thanh Thanh có biết Tịnh Tâm đi đâu không”

Lâm Thanh Thanh lắc đầu không biết:

“Nghe nói là đã chuyển qua trường luật sư thực”

Trường luật sư thực! Trường luật! Được rồi, nhất định cô sẽ tìm hiểu về nó

oOo

Nói là giảng đường đại học học khó thì cũng không phải. Con người ta thức ngày thâu đêm trèo đèo vượt suối để bước chân vào ngôi trường này đúng là cat quá trình khó khăn. Nhưng học thì lại đối lập. Muốn học thì học luôn muốn học thì nghỉ. Giáo viên lên lớp chỉ dạy cho những người đang học và cần để học còn những người lười nhác thì giáo viên đúng là hình mẫu chuẩn để ngắm. Hoặc là những bài ca kiến thức nó thực nhảm làm con người ta buồn ngủ cũng được ngủ tự do. Nói chung đại học chỉ là cái danh nhưng thực chất của nó là “muốn học thì học không muốn học thì thôi miễn sao anh có đủ số điểm để tốt nghiệp”.

Và cô cũng đang nằm trong các phần tử lười học. Cô muốn tìm hiểu thêm về Tịnh Tâm bởi vì cô luôn mơ thấy cô ấy. Có lẽ đó là manh mối để cô tìm lại trí nhớ của mình.

Cô nghĩ quá khứ của mình là những ngày tháng tốt đẹp. Cô muốn tương lai tốt đẹp nên nhất định phải tìm về quá khứ.

Đừng nói cô cố chấp hay bảo thủ, chỉ là cô muốn giữ một thứ gì đó cho riêng mình để đến khi ngoảnh mặt lại cô vẫn còn có thể mỉm cười.

Lang thang trên các cầu thang, hương vị đồng cỏ được gió cuốn thổi qua làm cô bỗng thấy thoải mái hơn một chút. ...

Không gian bỗng dưng tĩnh lặng. Vài chú chim sẽ bay qua bay lại trên bầu trời xanh thẳm kia. Nhan Lập Hạ đứng đó, tóc tung bay theo gió, cả thân người thả lỏng để cảm nhận thiên nhiên. Giống như một thiên sứ đứng ở giữa chuẩn bị cất cánh bay đi. Đôi mắt cô nhẹ nhắm lại chìm vào bóng tối..

oOo

“Tịnh Tâm, thầy giáo đồng ý làm người yêu mình rồi”

Tịnh Tâm nhăn mày khó chịu.

“Đừng nói với tớ về vấn đề vô bổ này”

“Chẳng lẽ cậu không vui mừng cho tớ hả”

“không” Tịnh Tâm dứt khoát nói rồi bỏ đi. Nhan Lập Hạ khụy gối xuống đất. Nước mắt chực trào ra, đây là lần đầu tiên Tịnh Tâm khó chịu với cô như vậy. Cô cảm thấy rất buồn, thật sự rất buồn.

“Hức hức” Nhan Lập Hạ ngóc ghech ngồi trong thư viện khóc nức lên. Tịnh Tâm không thích cô.

Tịnh Tâm khoanh tay đứng nơi cánh cửa, ánh mắt lạnh lùng nhìn thân hình nhỏ bé ngồi bệt xuống đất mà khóc.

“Có gì đâu mà khóc, đứng dậy đi”

Nhan Lập Hạ vui mừng ngẩng đầu lên lại chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Tịnh Tâm. Không phải ánh mắt lo lắng dịu dàng cho cô hằng ngày. Cô càng run sợ càng khóc to hơn.

Tịnh Tâm nhay nhay huyết thái dương, đến khi nào cô mới hết ngốc nghếch đây. Tức giận quát

“Câm miệng”

Nhan Lập Hạ đưa tay bịt kín miệng lại mở to mắt nhìn cô.

“Hừ” thở dài một hơi, Tịnh Tâm bước đến ôm Nhan Lập Hạ, giọng nói đều đều

“Lập Hạ, cậu có thích thầy ấy thật không?”

“Có”

“Ồ bên hấn cậu có hạnh phúc không?”

“Có”

“Nếu hấn làm cho cậu khóc một lần. Chỉ duy nhất một lần thôi thì hãy từ bỏ hấn mà quay trở về với tớ có được hay không?”

“...” Nhan Lập Hạ lâm vào trầm tư không trả lời.

Tịnh Tâm hỏi đến đây nén đau đớn mà vuốt nhẹ tóc của cô nói.

“Tớ đi đây”

“...” Lập Hạ nhìn bóng dáng kia dần rời xa khỏi tầm mắt của cô, lần này cô không khóc cũng không đuổi theo. Cô không ngốc, dù cô có hơi ngờ nghệch nhưng cô hiểu Tịnh Tâm đang nói cái gì.

“Tịnh Tâm, tớ hứa với cậu nếu như hấn làm cho tớ đau lòng tớ sẽ quay về bên cậu, sẽ không bao giờ xa rời”

oOo

“Nhật Minh, anh nói cho em biết tại sao anh lại muốn chia tay”

Cô tuyệt vọng nhìn vào khuôn mặt của hấn khóc nức lên.

Đình Nhật Minh nhìn cô lúng túng, cúi sát đầu xuống nói:

“Anh xin lỗi”

“Xin lỗi ư? Anh xin lỗi cái gì? Xin lỗi vì anh đã bỏ rơi tôi? Xin lỗi vì anh đã đánh cắp mất trái tim của tôi rồi trả nó lại bằng một trái tim không nguyên vẹn. Anh ác lắm anh có biết không. Anh muốn bóp nghẹt nó đến khi nó ngừng đập anh mới vừa lòng hay sao?”

“Anh xin lỗi” Đình Nhật Minh lặp lại câu nói kia đơn giản bởi vì hấn không biết nói gì hơn.

“Xin lỗi? Xin lỗi bây giờ còn có ích sao? Tôi yêu anh toàn tâm toàn ý đổi lại anh xem tôi là trò cười cho thiên hạ. Tôi cũng là con người chứ không phải là cục sắt cục đá ném đường mà để mặc anh tùy tiện dẫm đạp.”

Cô vừa lau nước mắt vừa nói tiếp:

“Là vì Lâm Thanh Thanh phải không?”

“....”

Không nghe hấn đáp trả

Cô đau lòng chạy nhanh về phía kí túc xá. Cánh tay của hấn đưa lên không trung nhưng không thể giữ cô lại. Hấn làm vậy có đúng hay không?

“Rầm” cánh cửa kí túc xá mở ra. Nhan Lập hạ đứng trước cánh cửa, đôi mắt đỏ lên vì khóc. Bây giờ cô đứng không vững nữa rồi. Mắt đỏ hoe nhìn về người ở trước mắt. Bỗng chốc đôi mắt cô mở to, tay run run chỉ về phía trước:

“Tịnh Tâm, cậu...cậu”

Tịnh Tâm vội mang áo vào lo lắng nói

“Lập Hạ, nghe tớ giải thích”

Nhan Lập Hạ hóa đá nhìn chằm chằm vào Tịnh Tâm. Người bạn thân của cô sống với cô suốt mười mấy năm lại là nam. Hóa ra bấy lâu nay Tịnh Tâm chính là nam sao? Tịnh Tâm sao lại dẫu cô? Tịnh Tâm cũng lừa cô sao? Minh Vũ cũng lừa cô! Tất cả mọi người đều lừa cô. Cô đúng là ngốc. Cô đúng là người rất dễ lừa, dễ đến mức ngay cả người bạn của cô lừa cô suốt mười mấy năm mà cô không hề hay biết. Cái gì mà sẽ chăm sóc bảo vệ cô! Tất cả đều đối trá hoàn toàn đối trá!

Mắt bị phủ một lớp sương mờ. Cô csém đầu vào chạy. Không biết chạy đi đâu chỉ biết chạy thật nhanh thoát khỏi đây để mặc Tịnh Tâm đuổi theo sau

“Rầm”

... ..

Bạn đang đọc truyện *Phẫu Thuật Lý Trí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 6 :

Đôi mắt Nhan Lập Hạ nhẹ nhàng mở ra ngạc nhiên nhìn đôi tay của mình. Cô không thể ngờ rằng cô lại nhớ được tất cả mọi thứ nhanh như vậy. Cô vẫn còn nhớ trước khi cô nằm hôn mê trong bệnh viện. Tịnh Tâm còn ôm thân thể lạnh ngắt của cô khóc đến ngất đi. Cô không thể tha thứ cho Tịnh Tâm vì đã đóng kịch trước mặt cô suốt mười mấy năm. Rõ ràng Tịnh Tâm là nam nhưng lại sống trong thân phận của nữ. Cô không thể chấp nhận được....

“Tùng tùng tùng” tiếng trống trường đánh liên hồi. Nhan Lập Hạ như người vô hồn đi vào giảng đường. Lâm Thanh Thanh kéo tay cô ngồi xuống nói:

“Lập Hạ, cậu đi đâu nãy giờ? Hôm nay là ngày thầy Minh về nước, lớp mình sẽ đi đón thầy ấy”

Thầy Minh? Đình Nhật Minh? Cô vẫn còn nhớ rõ ai là người đã bỏ rơi cô đi? Cô nhớ lại được thầy Minh bỏ rơi cô là vì ai! Lâm Thanh Thanh.

“Lát nữa sao?”

Giọng nói lạnh nhạt vang lên đều đều. Cô vừa nhớ ra một số thứ nên tiếp thu không kịp.

“Ừ, lát nữa”

“Ở đâu?”

“Sân Bay” Lâm Thanh Thanh bỗng thấy cô hôm rất kì quái, đã có chuyện gì xảy ra với cô?

Nhan Lập Hạ không nói tiếp xoay người ngồi yên tĩnh một mình. Mở điện thoại nhắn tin:

“Trịnh Mặc, lát nữa chờ tôi tới sân bay”

Rất nhanh có một tin nhắn đáp lại giống như anh châu chực bên chiếc máy để đợi cô nhắn tin.

“Ồ cổng trường nhé, tôi đợi em. Không nên chạy trốn như ngày hôm qua đâu đấy”

Nhan Lập Hạ mỉm cười nhìn dòng tin nhắn trên màn hình rồi kéo cặp sách lại. Ngủ.

Hôm nay có quá nhiều chuyện cô không có tâm trạng để học.

Lâm Thanh Thanh vẫn đưa ánh mắt theo dõi hành động của cô. Ánh mắt không có cảm xúc gì nhưng khiến người ta lại cảm thấy khó chịu. Nhìn sâu đến mức muốn chọc thủng vài cái lỗ trên người Lập Hạ.

oOo

“Lập Hạ, chúng ta đi thôi”

Lâm Thanh Thanh cười thật tươi đến chỗ của cô.

Cô từ chối khéo:

“Thật xin lỗi mình có người đến đón rồi”

Lâm Thanh Thanh thoáng qua nét không vui. Thân thiết cầm tay cô năn nỉ:

“Cái này là bất ngờ của lớp dành cho thầy. Cậu nhờ người khác chờ đi chính là không tôn trọng thầy rồi”

Nhan Lập Hạ khó chịu hất tay ra. Nhờ người chờ là không tôn trọng hân! Vậy hân đã có khi nào tôn trọng cô. Chẳng lẽ lớp đi xe buýt là không nhờ người khác chờ? Bây giờ cô nhìn thấy Lâm Thanh Thanh thật đáng ghét. Dù xinh đẹp nhưng vẫn thật đáng ghét. Cô không muốn chơi với cô ta.

“Vậy tôi không đi nữa”

Lâm Thanh Thanh mất hết kiên nhẫn đập bàn.

“Nhan Lập Hạ cô đừng có mà được nước lấn tới”

Thấy ánh mắt cay nghiệt của Lâm Thanh Thanh làm cô bỗng run nhẹ. Đôi mắt rung rung. Cô ta thật đáng sợ không giống Tịnh Tâm chút nào!

“Lập Hạ không những lấn tới mà ngay tại đây Lập Hạ còn có thể đánh cho cô thành đầu heo”

Giọng nói lạnh lùng từ ngoài cửa truyền đến. Lâm Thanh Thanh cay nghiệt bao nhiêu Trịnh Mặc lạnh lùng bấy nhiêu. Anh đã cho phép Lập Hạ chơi với Lâm Thanh Thanh nhưng cũng không có nghĩa cho phép cô ta tùy tiện bắt nạt Lập Hạ. Cô mà bị sứt mẻ một sợi lông nào thì ước chừng anh sẽ dừng mảnh cầm cây kéo đến cắt tóc cô ta.

Lâm Thanh Thanh quay người lại. Cả người ngẩn ra, đôi môi run run nói:

“Là..là anh”

Trịnh Mặc lạnh lùng đi lướt qua người cô không trả lời. Tiệp thể đưa tay ôm lấy tiểu bạch thỏ Lập Hạ để cho cô dựa vào người của mình.

“Nếu còn lần thứ hai. Tôi không giám chắc cô còn ở trong trường này đâu”

Đây là lời đe dọa. Lâm Thanh Thanh nhìn bóng dáng hai người. Bàn tay nắm chặt để móng cắn sâu vào da thịt. Đôi mắt bỗng chốc trở nên hồng hồng.

“Cô ta thì có gì tốt. Tại sao tất cả mọi thứ tốt đẹp đều là của cô ta. Cô ta vừa ngoan vừa xấu vừa yếu kém về tất cả. Có gì hơn người cơ chứ”

oOo

Trịnh Mặc bế cô trên tay lướt qua ánh mắt của bao nhiêu người đi đến cửa xe rồi mới mở miệng:

“Em định đóng kịch đến bao lâu”

Nhan Lập Hạ ngẩng đầu dậy. Cũng không có tâm trạng mà cãi nhau với anh, lần này là cô buồn thật:

“Tôi muốn về nhà “

“Không muốn đến sân bay hả?”

Trịnh Mặc nhìn cô gái quật cường trong lòng mình bỗng cảm thấy kì lạ.

“Không”

Nhan Lập Hạ chắc chắn gật đầu.

Trịnh Mặc cũng chiều theo ý của cô mà thả cô ngồi trong xe. Tiệp thể anh lái xe đi. Nhan Lập Hạ dựa đầu vào thành cửa xe, ánh mắt vô hồn nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Hôm nay có chuyện gì hay sao?”

Trịnh mặc bỗng dung cảm thấy có chuyện không ổn. Bình thường cô là người hoạt bát bây giờ lại rất tĩnh lặng.

“.....” Nhan Lsạp Hạ không trả lời. Cô muốn biết , thật sự rất muốn biết Trịnh Mặc có phải là Tịnh Tâm, Người mà cô luôn tìm kiếm hay không?. Chuyện này xảy ra mau đến mức cô không thể tiếp nhận được. Tịnh Tâm có đôi mắt màu nâu luôn nhìn cô dịu dàng. Cũng như hân. Tịnh Tâm đối xử với cô rất tốt, luôn nuông chiều cô cũng giống như hân. Trên đời này làm gì có hai người giống nhau hoàn toàn như vậy. Nếu hân là Tịnh Tâm thì sao? Cô sẽ ghét hân? Không. Cô sẽ không ghét hân. Cô chỉ tự trách bản thân mình không nhận điều đó sớm hơn. Vẫn cứ ngoan ngoãn tin vào tình yêu chân thành của cô và Nhật Minh.

Nhật Minh về nước rồi. Cô phải làm sao đây? Sẽ níu kéo hân? Sẽ lại tiếp tục thích hân? Có lẽ nên làm người dung tốt hơn. Đau một lần là quá đủ với cô rồi.

Trịnh Mặc thờ dãi lái xe đi.

“Em không muốn nói thì thôi vậy, chúng ta về nhà”

oOo

“Cạch” Nhan Lập Hạ mở xe đi vào trước rồi đóng phòng sập lại. Thẩn thờ nhìn ngoài cửa sổ.

Trịnh Mặc cũng biết ý mà để cô yên tĩnh một lát. Hấn biết dù hấn có hỏi cũng không moi ra được thông tin gì.

Trịnh Mặc cầm chiếc máy điện thoại lên gọi:

“Luật sư Đình”

Giọng nói đầu dây bên kia vang lên.

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì”

Anh lạnh lùng nói. Không còn đáng vẻ dịu dàng như bình thường nữa.

“Trong giờ học tiểu thư Nhan trốn ra ngoài đi đến ban công của trường. Đứng một hồi lâu rồi đi vào lớp “

“Không còn gì khác?”

“Không còn”

“Tít tít”

Trịnh Mặc dập máy thật mau thả lỏng người trên ghế sofa, tay nhảy nhảy huyết thái dương.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với em cơ chứ”

Chuyện cô nhớ lại là không có khả năng. Sau con phẫu thuật bác sĩ nói cô không thể nhớ gì hết kể cả về gia đình hay bạn bè thậm chí cả người cô yêu thương nhất cô cũng không nhớ ra. Lâm Thanh Thanh thì không thể bắt nạt cô. Chỉ có , Đình Nhật Minh. Đúng rồi Đình Nhật Minh. Chính là hấn. Chắc chắn Lâm Thanh Thanh đã nói gì đó với cô.

oOo

“Cốc cốc, Lập Hạ, em ăn cái gì đi, cả ngày bay em không ăn được cái gì rồi”

Nhan Lập Hạ ngồi trong phòng không có động tĩnh gì. Trịnh Mặc cảm thấy càng lo lắng.

“Lập Hạ”

“Lập Hạ”

“Cạch”

Nhan Lập hạ mở cửa. Đôi mắt khó chịu nhìn về người ở trước mặt.

“Anh có thể bớt ồn ào lại một chút có được hay không?”

“Được được , vậy em ăn cái bày đi, toàn những món em thích đó”

Trịnh Mặc đưa cái khay ra, trên đó là những món ăn anh đã cất công chuẩn bị. Nhan Lập Hạ cảm động gần chết mất.

Nhan lấy đồ ăn rồi nhanh chóng xoay người đóng sập cửa.

“Cảm ơn” Dù giọng nói rất nhỏ nhưng Trịnh Mặc vẫn nghe được. Hấn ngông đi ngược lại còn ngồi xuống sau cánh cửa mỉm cười. Lập Hạ, nếu như hấn trở về. Em còn có chạy theo hấn như lúc trước nữa hay không. Nếu như cô vấp quay lại đường cũ thì anh làm thế nào?

Nhan Lập Hạ nhìn khay thức ăn. Những món này đều là những món ăn cô thích. Cô ăn đồ ăn của hấn nghiệm đến nỗi những thứ khác cô đều không thích. Cầm thìa lên nhìn chăm chăm vào nó. Nhìn gương mặt cô được phản chiếu vào đó. Ánh mắt hiện lên vẻ quyết tâm đưa ra quyết định của mình.

oOo

“Cạch” lần này cô tự mình dậy sớm mở xe ngồi vào phía trong trước. Tóc tai được chải rất gọn gàng nổi bật lên khuôn mặt trắng như bột. Nhìn rất khả ái. Tự ngắm mình trong gương rồi quay lại hỏi người ngồi một bên:

“Thế nào? Được không?”

Trịnh Mặc nhìn cô từ đầu đến cuối rồi bĩu môi:

“Như con gà xù lông”

“.....” làm ơn thành thật một chút đi.

“Hôm nay em dậy sớm nhỉ”

“Giảm cân” cô đáp rất nhanh. Không chần chừ. Kiểu như nói láo không chớp mắt vậy.

“Ai nói với em là dậy sớm sẽ giảm được cân”

“Lâm Thanh Thanh”. Thần thật xin lỗi cô nhé. Mượn cái tên của cô một chút cũng chẳng sao.

Đình Trịnh Mặc biết cô cố ý che giấu nhưng vẫn cứ chọc dai: “tối nào anh cũng chất cho em cả đồng thịt, giảm không nổi đâu”

Cô cũng không khua tay phồng má lên mà đáp lại.

“Anh biết vì sao dòng họ nhà heo mãi cứ béo hay không???”

“Em định nói nó ngủ nhiều hả?”. IQ của anh khá cao làm một số người phải ghen tị đấy nhé

“Sai rồi. Chính là vì heo ít ăn thịt”

Vậy nên anh cho cô ăn thịt nhiều là muốn cô gầy đi.

“Phanhhhh”

“Này , sao anh lại dừng xe lại, có phải cãi nhau thua tôi nên muốn trốn hay không?”

“Đến nơi rồi” Trịnh Mặc bật cười. Cô nhóc này có trí tưởng tượng cũng phong phú thật. Lần đầu tiên có người nói heo ăn ít là béo còn ăn nhiều là gầy. Cãi nhau với một cô ngốc chẳng khác gì anh cũng là đứa ngốc.

“Vây....vây tôi vào đây”. Nhan Lập Hạ đỏ mặt lúng túng bước ra. Ôi cũng tại cô không để ý. Gần tháng lớn rồi.

Bước chân ra khỏi xe. Tỉnh quay lại thì có một bóng dáng to lớn kéo cô quay lại ôm cô vào lòng. Giọng nói nghẹn ngào từ trên đỉnh đầu vang xuống.

“Lập Hạ, anh tìm thấy em rồi. Thật tốt quá”

Bạn đang đọc truyện *Phẫu Thuật Lý Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 7:

Cả người Nhan Lập Hạ bỗng cứng hóa đá. Trước khi cô phản ứng cô hình như đã nhìn thấy nỗi tuyệt vọng trong đôi mắt của Trịnh Mặc. Cô con nhớ rõ quá người đã đòi chia tay với cô. Ai là người đã đẩy cô xuống vực thẳm sâu nhất của sự đau đớn. Ai là người đã nhấn tâm cầm dao rạch từng đường từng đường lên trái tim của cô. Coi còn nhớ. Không phải nhớ rõ nhưng dù chỉ là mơ hồ cô vẫn có thể cảm nhận được. Bàn tay rất nhanh đẩy thật mạnh người ở trước mặt ra. Đình Nhật Minh vì bất ngờ mà lùi vài bước. Ánh mắt nhìn cô thật sâu.

Nhan Lập Hạ nghiêng đầu, nheo mắt lại, vô tâm nói:

“Anh là ai?”

Khuôn mặt hần giống Đình Trịnh Mặc đến bảy phần chỉ có là nhìn tuấn tú hơn.

Đình Nhật Minh run run. Hốc mắt đỏ lên.

“Chuyện em mất trí nhớ là thật?”

Nghe giọng nói trầm trầm của hắn lòng cô giống như quặn thắt lại. Không phải là cô đau lòng. Cái cảm giác này cô không biết phải diễn tả làm sao. Không yêu không hận cũng không bắt giờ. Tình huống này cô đã từng tưởng tượng ra rất nhiều lần nhưng đó chỉ là khi lúc anh mới đòi chia tay. Còn sau này cô sẽ tưởng tượng cái ảnh anh và Lâm Thanh Thanh ôm nhau tay trong tay đi trước mặt cô, tình tứ trên giảng đường... nhưng dù có thế nào đánh chết cô cô cũng không nghĩ anh sẽ thân thiết với cô như thế này.

Trịnh Mặc nhìn cô đứng bất động không nói lời nào. Đôi môi bật cười tự giễu. Anh nghĩ cô sau con phẫu thuật não kia có thể không mê muội mà quay lại đường cũ, nào ngờ...

“Tránh ra, tôi không quen anh” Nhan Lập Hạ hét lên thật lớn làm mọi sự chú ý đổ dồn về hai người. Một thầy giáo được coi là nam thần đang đứng trước mặt cô sinh viên với khuôn mặt khả ái, đề tài này thật đáng để dư luận bàn đến. Độ mắt Nhan Lập Hạ trừng lớn nói rõ rằng tôi không quen anh, đánh chết tôi cũng không nhớ là đã quen anh.

Đinh Nhật Minh ngạc nhiên nhìn cô. Lấp bắp một hồi mới có thể nói ra tiếng. Một cô nhóc ngày nào cũng chạy theo anh. Luôn có những hành động ngô nghê làm anh bật cười, luôn làm tất cả mọi thứ vì anh dù đó vượt quá sức của mình. Cô luôn mang đến cho anh niềm vui và ấm áp. Còn bây giờ, chỉ sau một đợt tau nạn mà trở thành người xa lạ. Không quen chính là không quen, lạnh nhạt đến mức anh không tìm ra điểm thân thuộc nào trong đôi mắt ấy.

“Sao có thể? Nhất định em chỉ mất tạm thời thôi, em sẽ nhớ lại tôi là ai mà? Phải không?”

“Anh là ai cũng không quan trọng với cô ấy nữa rồi. Đinh Nhật Minh” Trịnh Mặc mở cửa xe đồng thời lên tiếng. Nếu Lập Hạ không nhớ hẳn vậy anh vẫn còn cơ hội đúng chứ. Anh đã bỏ lỡ thời cơ một lần. Sẽ không có lần thứ hai.

Đinh Nhật Minh ngạc nhiên hơn khi nhìn thấy người trong xe bước ra, nói:

“Tĩnh...à không, là em trai mới đúng” anh mới đi một năm mà mọi thứ thay đổi quá khác biệt làm anh không biết được nên làm thế nào cho phải. Nửa năm trước anh mới phát hiện ra Tĩnh Tâm chính là người em trai mất tích nhiều năm qua. Vừa mừng mà vừa lo. Mừng vì tìm được em trai. Lo vì hẳn không chấp nhận mình.

Lập Hạ nghe qua chữ Tĩnh. Luôn phải chứ? Chẳng lẽ những lời cô phán đoán là đúng! Nếu như vậy.....

“Em trai sao, tôi không có họ hàng với anh” rất lạnh lùng và quyết đoán phủ nhận mối quan hệ của mình.

“Trịnh Mặc em....”

Nhan Lập Hạ thấy được sự khó chịu của Trịnh Mặc, đồng thời lên tiếng:

“Đi thôi, chúng ta vào lớp” hình như có gì đó không đúng. Nhật Minh là thầy giáo Trịnh Mặc là luật sư. Người đi vào lớp với cô là Nhật Minh mới đúng chứ.

Nhật Minh không nói gì. Chỉ đè nén cảm xúc rồi đi qua hai người buông xuống một câu: “tiết học của tôi mong em sẽ có mặt”

Nhan Lập Hạ bất giác run lên nhìn về phía Trịnh Mặc, thấy anh không có cảm xúc gì định buông tay ra để đi vào. Trịnh Mặc vẫn khuôn mặt lạnh tanh mà không cảm xúc ấy ôm chặt lấy người cô. Cúi đầu vào gáy của cô hít một hơi, giọng nói khàn khàn vang lên:

“Lập Hạ, dù em có nhớ ra chuyện gì cũng đừng quay lại với hắn ta nữa, có được hay không?”

Nhan Lập Hạ đầu hơi gật. Nhưng đó cũng đã làm hắn mỉm cười suốt một ngày rồi.

o0o

Cô bước chậm chậm vào lớp.àn này cô sẽ không ngồi với Lâm Thanh Thanh như lúc trước mà cô đi đến chỗ cô và Tĩnh Tâm hay ngồi. Đặt cặp xách ngồi đó rồi lơ đãng ánh mắt cay nghiệt của Lâm Thanh Thanh. Bà cô này không sợ bị lé hay sao?

Lâm Thanh Thanh mà biết được Lập Hạ gọi cô là bà thì nhất định sẽ bắt chấp tất cả để xé xác cô.

“Cả lớp đứng” giọng nói của lớp trưởng vang lên. Cả lớp đứng bật dậy chào đón thầy giáo Đinh Nhật Minh. Khí chất và vẻ bề ngoài của hắn cũng đủ làm người ta cảm thấy mê mẩn. Nhưng lại khiến người ta cảm thấy xa lạ. Còn Trịnh Mặc dù thua kém hắn về ngoại hình nhưng hắn lại cho cô cảm giác ấm áp. Rất dễ gần. Sao lúc trước cô lại không biết nhỉ.

“Như các em đã biết, tôi đi du học một năm hầu hết các em đã không còn nhớ tôi là ai,”

Giọng nói ấy vẫn cất lên đều đều. Ánh mắt ấy vẫn nhìn về phía cô, một nỗi buồn chất chứa trong đó.

Ngồi học mà cứ bị nhìn như vậy cũng thật khó chịu. Thì ra hắn muốn mình đến để hắn nhìn. Cô cũng bực mình đứng dậy đi ra ngoài. Một đũa nhóc như cô cái gì cũng không thiếu chỉ là thiếu sự kiên nhẫn mà thôi.

Chặt một mạch đến sân thượng, hít không khí nơi đây một chút. Thật là thoải mái nha.

o0o

Cô ngồi thẫn thờ nhìn không biết đã qua bao lâu đến khi thấy bóng dáng của hân ngồi bên cạnh mới hoàn hồn.

Đình Nhật Minh thấy cô bây giờ mới chú ý đến mình. Cười khổ một tiếng:

“Lập Hạ, em ghét tôi đến vậy sao?”

“Tôi không ghét anh” đúng là cô không ghét anh, không hận anh. Ký ức của anh đối với cô quá mơ hồ.

“Lập Hạ, em nhớ không. Lần đầu tiên tôi gặp em là ở ngay trên sân thượng. Em như một thiên sứ bay nhảy khắp nơi, vô lo vô nghĩ. Lúc ấy tôi thật sự rất ghen tị với em”.

“....” ghen tị sao! Ghen tị về cái gì. Cái này cô không nhớ gì cả. Nhưng vẫn lắng nghe người ngồi một bên nói tiếp.

“Tôi nhớ có một lần thi giáo viên. Tôi quên tập giáo án ở nhà. Em đã chấp nhận chạy đến mấy chục cây số để lấy. Nhưng khi em đưa đến lại không kịp. Tôi đã rất giận em... thật ngu ngốc có đúng hay không”

“.....” không nhớ.

“Lúc em biết tôi và Lâm Thanh Thanh có quan hệ với nhau. Em vẫn vô tư làm tất cả vì tôi...”

“.....”

“Tôi thật sự rất ngu ngốc. Đúng không”

“Không... dù tôi không biết đks à thật hay giả nhưng những điều anh làm không ngu ngốc. Sự bông bột của tuổi trẻ được gọi là kinh nghiệm. Người ngu ngốc chính là người mê muội, không biết rằng chính bản thân đang bị sự mê muội đó bao phủ”

Ý cô nói người ngu ngốc chính là cô. Là do cô mê muội nên mới thành ra như thế này. Nếu lúc trước coi không yêu anh say đắm thì làm gì có chuyện xảy ra như ngày hôm nay. Lỗi là ở cô, cô tự nhận. Còn những người khác không có lỗi.

“Đến bây giờ em vẫn luôn ngốc như vậy. Luôn dành mọi lỗi lầm về mình” Đình Nhật Minh cười khẽ. Nụ cười như không, đắng chát.

Nhan Lập Hạ cười nhạt. Cô không nhận lỗi về mình thì ai nhận lỗi thay cô đây. Là người thứ ba Lâm Thanh Thanh sao. Hay là người ngoài cuộc Tịnh Tâm. Hay là người cô yêu Đình Nhật Minh? Ai cũng có lỗi. Nhưng lỗi lớn nhất là ở cô. Là do cô mê muội lần sâu vào vùng bùn khiến những người xung quanh cô cũng bị bùn vấy bẩn

Bàn tay to lớn đặt lên tay của cô: “Lập Hạ, chúng ta quay lại như lúc trước có được hay không?”

Ánh mắt cô chú ý đến bóng dáng đang núp phía sau cửa. Thân người run run. Độ mắt đỏ lên ngân ngấn nước. Bỗng dưng cô mỉm cười rồi rút tay về.

“Cây này anh nên nói với người đứng ở phía sau cửa kia”

Nói xong cô quay lưng đi che dấu lệ rơi trên khuôn mặt trắng bõn. Chạy thật nhanh như sợ người khác thấy cô khóc. Đình Nhật Minh nhìn người phía sau kia. Lên tiếng :

“Lâm Thanh Thanh”

oOo

“Cháu gái, cháu đang khóc đó hả”

Bà lão hiền từ xuất hiện bên cạnh nàng công chúa đang lặng lẽ khóc bờ sông.

Nhan Lập Hạ ngẩng đầu lên nhìn bà. Đôi mắt đỏ hoe lên: “hức, hức bà là ?”

Bà lão mỉm cười nhân hậu” cháu đoán ta là ai nào cô bé”

Nhan Lập Hạ dụi hai con mắt nhìn cho rõ. Tóc bạc trắng phơ. Mụ cười hiền hậu dù móm mém. Một tay nắm gậy tay kia đặt lên vai cô. Cảnh tượng như này làm cô nghĩ đến công chúa lọ lem. Không đúng không đúng. Nàng lọ lem vì muốn bỏ nhà đi theo trai nên mới có bà tiên giúp đỡ. Cô quan nha, cô không muốn đi theo ai hết. Cô muốn ở một mình.

“Cho bà ngồi đây được không?”

“A” nhan Lập Hạ nhân chân đứng dậy đỡ bà lão ngồi xuống với cô. Đợi bà ấy ngồi xòn rồi cô cũng ngồi theo cạnh bên

Bàn tay run run vuốt tóc cô: “cháu gái. Bây giờ có thể nói cho bà biết vì sao cháu khóc được rồi chứ”

Đến đây khuôn mặt Nhan Lập Hạ trầm xuống. Đưa tay đặt vào ngực mình: “nơi này rất khó chịu”

“Là nó khó chịu hay là cháu cố tình để nó khó chịu” giọng nói của bà bà làm cô cảm thấy ấm áp. Khó chịu? Là vì cô sao?

“Bà bà, sao cháu có thể tự làm cháu đau được”

“Cháu không biết đấy thôi, có những chuyện con người ta làm mà người ta lại không biết là họ đang làm”

Nói xong, bà đưa tay lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt đáng thương ấy: “nước mắt không thể để rơi vô ích, cháu hãy biết rằng mỗi giọt nước mắt là nó mang nặng hàng ngàn tâm sự, hãy thử nghĩ xem vì sao cháu lại khóc”

Cô nghiêng đầu nhìn bà, đứng ha, tại sao cô lại khóc. Cô khóc là vì cái gì: “cháu thật sự không biết”

Bà Bà cười một tiếng. Cầm lấy bàn tay nhỏ bé kia áp vào ngực của Nhan Lập Hạ. Để bàn tay đó có thể cảm nhận được tiếng tim đang đập.

“Nhắm mắt lại và cảm nhận tiếng tim đập của mình. Nhan Lập Hạ. Lập Hạ. Lập Hạ. Lập Hạ.....”

Giọng nói đó như có sức thôi miên làm cô từ từ nhắm mắt lại. Cô cảm nhận được con người của mình bỗng trở nên lạnh buốt rồi chìm vào bóng tối.

Bà nhìn con người ngất đi trong lòng của mình. Đưa tay điểm trên trán cô một dấu đỏ: “đã đến lúc con phải đối mặt với tất cả rồi. Ta xin lỗi”

.....

Bạn đang đọc truyện *Phẫu Thuật Lý Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

“Tĩnh Tâm, giúp tớ. Vì tớ không dễ thương và đáng yêu như Thanh Thanh nên anh ấy mới bỏ tớ mà đi.”

“Không, Lập Hạ, cậu đừng làm như vậy, tớ xin cậu đừng mà” Tĩnh Tâm tuyệt vọng hét lớn. Nước mắt tràn ra như suối nhìn Lập Hạ.

Nhan Lập Hạ cạy cây kéo sắc nhọn trên tay nhìn vào trong gương. Đưa tay lên vuốt ve nó.

“Khuôn mặt này quá sắc xảo. Sắc xảo đến mức người gặp người ghét. Vậy tớ giữ lại nó làm gì?”

Tĩnh Tâm quỳ xuống, cố gắng nói từng chữ từng chữ một cho người ngồi trên kia hiểu ra: “coi như là vì tớ, cậu làm ơn buông nó xuống”

Nhan Lập Hạ liếc một cái. Đôi mắt sắc lạnh trợn lên, cười khẩy một tiếng: “vì sao phải buông, cậu có quyền gì mà bắt tớ buông nó xuống?” nói xong đưa cây kéo chạm vào má của mình. Nhấn thật sâu để có một đường máu phun ra. Cô cũng không cảm thấy đau chút nào.

“Đừng” bao nhiêu nỗi đau. Nổi dày vào Tĩnh Tâm đều bật thốt lên. “Đừng mà”

“Bây giờ tớ mới biết đau thấu tận xương tủy là như thế nào? Chính là cái cảm giác dù bản thân mình bị thịt nát xương tan thì cũng không bao giờ cảm nhận được sự đau đớn” vừa nói xong. Một vết dao lại đâm trên gương mặt của cô.

“Cậu bình thường cũng đã rất xinh đẹp rồi. Đừng để nó bị hủy. Làm ơn đi mà. Không phải bình thường cậu cũng rất đáng yêu trước Nhật Minh rồi sao?”

“Vậy Tĩnh Tâm. Cậu cho tớ biết. Người cuối cùng hẳn chọn là ai?” Cô nói tiếp.

“Phụ nữ quan trọng nhất là dung nhan. Nếu tự tay phá hoại nó cậu biết có bao nhiêu là đau đớn hay không? Không, cậu không hiểu, suốt đời này cậu cũng không hiểu. Một đường là nhân tính. Một đường là tương lai còn một đường trái tim. Chỉ cần ba đường là cuộc đời của tớ coi như trở về nơi bắt đầu” vừa nói xong liền lấy dao rạch thêm đường thứ ba trên khuôn mặt.

“Không “ Tĩnh Tâm lao đến ôm chặt lấy Lập Hạ. Không cho cô rạch thêm đường nào trên khuôn mặt của mình nữa. Lập Hạ. Xin cậu, làm ơn tỉnh lại đi. Làm ơn.

Máu me chảy tí tách trên sàn nhà. Cô vô lực ngã vào lòng Tĩnh Tâm. Đôi môi mấp máy yếu ớt nói:

“Tĩnh Tâm cũng giống Nhật Minh. Lừa dối tớ suốt mười mấy năm, từng giây từng phút cậu luôn đóng kịch trước mặt tớ. Là vì cái gì, trả lời tớ đi là vì cái gì”

“Vi tớ yêu cậu” Tịnh Tâm nói rất nhanh nhưng chắc Nhan Lập Hạ không nghe thấy nữa rồi. Cô đã tự cắt đứt gân tay mình lúc nào không ai hay biết.

o0o

“Chào em, tôi là Đinh Trịnh Mặc”

Cô bé thần thờ ngồi trước gương. Đôi lông mày nhíu lại nhìn gương mặt dễ thương trong gương kia.

“Đây là khuôn mặt của em hay sao, hình như có gì đó rất lạ”

“Bác sĩ nói lúc em bị tai nạn giao thông. Lúc vào viện là khuôn mặt bị rạch ba đường. Chắc là do tai nạn gây nên. Phải phẫu thuật chỉnh hình. Đặc biệt em bị chấn thương ở não nên không nhớ gì là chuyện đương nhiên”

Đôi mắt ngây thơ quay lại nhìn anh nói” Thật sao?”

Đinh Trịnh Mặc cười như không cười:“đúng vậy”

o0o

Đoạn kí ức trôi qua thật nhanh. Làm cô phải tỉnh giấc. Mở mắt ra thấy chính bản thân mình đang nằm trong căn phòng màu trắng, một mảnh toàn là màu trắng. Hốt hoảng đưa tay ôm lấy đầu của mình lắm lắm” không, không phải như vậy, đó không phải là tôi, không phải”

Con người sắc sảo lạnh lùng lại xinh đẹp tự cảm cây kéo sắc nhọn rạch mặt mình. Vì yêu mà điên cuồng đại dốt đến như thế nhất định không phải là cô. Khuôn mặt này nhất định không cô. Cô là Nhan Lập Hạ hiền lành đáng yêu. Một tiếng quát cũng làm cô suýt chảy nước mắt. Đó không phải là cô không phải....

Ngẩng đầu lên nhìn trần nhà. Một màu trắng tinh giống như kí ức của cô , một mảnh màu trắng, trắng đến mức làm cô sợ hãi. Cô rốt cuộc là ai? Mọi chuyện là như thế nào sao không ai chịu nói cho cô biết. Cô đáng ghét đến vậy sao???

Con người nào có ai dám đối diện với sự thật phũ phàng. Chuyện này cũng đến quá mau làm cô không biết bắt đầu từ khi nào và đâu là kết thúc.

Đôi mắt ngập nước nhìn tờ lịch treo trên tường. Bây giờ là mùa hè rồi, cô đã ngủ suốt nửa năm. Trên người bây giờ là đồng phục bệnh nhân. Bàng hoàng nhìn về phía cánh cửa. Cô muốn tìm điện thoại, muốn tìm Trịnh Mặc. Muốn hỏi hân tất cả mọi thứ. Cô phải tìm

o0o

“ giáo sư Ly, có phải hội chứng đa nhân cách hay không, tôi thật sự rất lo “

“Cậu yên tâm, con người sau khi trải qua con phẫu thuật ắt hẳn sẽ bị mất trí nhớ hoàn toàn. Tình trạng của tiểu thư Nhan cũng không phải là trầm trọng. Cô ấy chỉ còn bị ám ảnh bởi những chuyện cũ nên mới thành ra như vậy”

“Không phải giáo sư đã nói rằng Lập Hạ bị mất trí nhớ hoàn toàn sao lại có thể..”

Giáo sư Ly lắc đầu:“ có những chuyện nó ăn sâu vào tiềm thức con người làm ta nhớ mãi. Dù đánh đổi cả đời cũng không quên được. Chỉ là tiểu thư Nhan lại lần nữa hôn mê suốt nửa năm. Có thể là bị chấn động não sau con phẫu thuật.”

“Sao có thể Chính các ông đã nói là ca phẫu thuật thành công. Đùng một cái là não bị chấn động” Trịnh Mặc vừa lo vừa giận chạy đến nắm chặt cổ áo của ông.

“Đây là những trường hợp ngoài ý muốn. Dù vậy nhưng chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm cho việc này”

“Chịu trách nhiệm? Đợi cô ấy trở thành người thực vật rồi ông mới chịu trách nhiệm?” Hùng hổ tròn mắt nhìn Giáo sư Ly. Ông vẫn bình tĩnh đẩy cậu ra. Giọng nói trầm thấp vang lên.

“Chúng tôi sẽ đưa cô ấy qua Mỹ. Lần này có các chuyên gia bên ấy sẽ cùng hợp tác nhất định sẽ thành công. Nhưng đi hay không là quyền của bệnh nhân mà thôi”

“Các ông xem cô ấy là trò đùa chắc. Lúc thì phẫu thuật thành công lúc thì không sao lúc thì để lại di chứng, tôi thật sự không hiểu các người có ý định gì. Các ông biết tôi đã chi ra số tiền lớn thế nào để giúp cô ấy sống sót. Tôi đã phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết để cô ấy trở lại như lúc ban đầu. Bỗng dưng đùng một cái nghe tin rằng cô ấy bị di chứng, lại phải chịu đau đớn khi bị phẫu thuật lần nữa. Nếu là tôi các ông sẽ làm cái gì? “ giấu đôi mắt đỏ ngầu sau mái tóc ướt sũng. Hắn đã bất chấp trời mưa lớn để lao đến. Trịnh Mặc luôn lạnh nhạt không quan tâm đến bất cứ thứ gì bất cứ ai. Nhưng hôm nay hắn thật sự không thể nhịn được. Ông trời ghét hắn đến nỗi muốn tất cả mọi thứ đều rời xa hắn.

Vì nụ cười trên môi của Lập Hạ còn giữ mãi hân chấp nhận để cô ấy mù quáng trong tình yêu với Đinh Nhật Minh. Vì muốn ngăn cản những điều đại dốt tự hạnh hạ bản thân mình của cô mà hân chấp nhận quay về cõi bỏ tất thân phận mình nguy trang suốt mười mấy năm. Vì muốn cô chính lại dung mạo, làm lại cuộc đời mới hân chấp nhận làm người thừa kế để có tiền chữa cho Lập Hạ. Nhưng cuối cùng Lập Hạ lại ngắt đi và có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Điều này thử hỏi xem có ai chịu được. Hân không có trái tim sắt đá như những người vô tâm ngoài kia. Cô day một giây hân đau một giờ. Lần

này hẳn sẽ không để cô đi. Không bao giờ!!!!

oOo

“Lập Hạ, em tỉnh rồi sao, uống chút nước đi”

Nhan Lập Hạ mơ mơ màng màng nhìn anh. Vẫn là khuôn mặt quen thuộc trong kí ức còn sót lại của cô. Vẫn là giọng nói ấm áp ánh mắt dịu dàng như thế. Sao lúc trước cô mù quáng cô không nhận ra điều này nhỉ? Cảm giác có lỗi bỗng dâng lên làm mắt cô trở nên hồng hồng!

Trịnh Mặc nhìn Nhan Lập Hạ khó hiểu xong vội bước đến ngồi bên cạnh giường bệnh. Lo lắng hỏi:

“Lập Hạ, em thấy có chịu chỗ nào hay sao?”

Nhan Lập Hạ đưa tay quạt giọt nước đọng lại trên mi vừa cười vừa lắc đầu.

“Rõ ràng là đôi mắt đỏ lên rồi kìa. Chắc em đau trong đầu để anh đi tìm bác sĩ” Trịnh Mặc lo lắng đứng dậy định đi.

Nhan Lập Hạ nhanh hơn một bước nắm chặt tay hắn. Hình như đây là lần đầu cô chủ động nắm tay một ai đó. Mà người đầu tiên cô lại dành cho hắn. Lúc trước cô nhớ không lầm cô từng yêu Nhật Minh, yêu đến mù quáng nhưng chưa bao giờ chủ động với hắn. Lần này thì khác, cô ngẩng đầu lên nhìn Trịnh Mặc mỉm cười : “ anh ngồi xuống đây”

Hắn vẫn khó hiểu ngồi xuống. Cô hôm nay thật lạ không giống như cô bình thường chút nào. Ngoan ngoãn nghe lời ngồi xuống, ánh mắt hiện rõ vẻ lo lắng. “Em không sao thật chứ?”

Thở dài một hơi mỉm cười nhìn anh, nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt mái tóc còn vương nước kia. Ai đó chưa kịp phản ứng thì cô đã vòng tay ôm anh thật chặt.

“Lập Hạ...” Trịnh Mặc như hóa đá. Không tin đây là sự thật đến khi cô rúc vào trong lòng anh anh mới giật mình. Đưa tay ôm thân hình bé nhỏ kia thật chặt. Đây là Lập Hạ đã chấp nhận anh, phải không?

“Tĩnh Tâm tớ xin lỗi vì tất cả. Còn bây giờ em cảm ơn anh Trịnh Mặc”

Hắn ngạc nhiên đến mở to mắt “em..em đã nhớ lại..”

Nhan Lập Hạ phì cười. Sao cô lại không biết anh có đôi lúc ngốc nghếch như vậy chứ: “ không phải là em nhớ lại tất cả nhưng em biết rằng anh từng là Tĩnh Tâm và em nợ Tĩnh Tâm một lời xin lỗi”

Cùng nhau sống trong một cô nhi viện cùng nhau lớn lên cùng nhau trải qua những thăng trầm cảm xúc nhưng họ chưa bao giờ rung động vì nhau dù chỉ một lần. Nhưng lần này khác, không phải là vấn đề quá khứ hiện tại hay là tương lai mà là vào ngay tại khoảnh khắc này họ bắt chợt nhìn nhau bằng một cách nhìn khác.

oOo

Trong căn phòng trắng muốt chỉ dành cho bệnh nhân. Con gió lạ khẽ luồn qua khe cửa thổi vào, ánh nắng cũng chen nhau và chiếu qua ô cửa kính tạo nên một màu vàng ấm. Cô gái ngồi trên giường bệnh vừa chăm chú viết vừa khẽ ngâm nga những ca khúc không lời. Giọng hát rất nhẹ rất khẽ như những con gió thoảng qua.

Giáo sư Ly ngồi ghé đối diện nhìn chăm chăm vào bóng dáng trước mắt đợi một lâu sau khẽ ho nhẹ rồi lên tiếng: “ tiểu thư Hạ, đừng nói cô đến đây là chỉ để tôi nhìn cô hát đấy nhé”

“Đợi một lát đi, ông gấp gấp cái gì chứ” Nhan Lập Hạ cố gắng viết cho xong những dòng cuối của lá thư.

“Cô đang làm cái gì đấy?” Giáo sư Ly thắc mắc nhìn những mẩu giấy trên tay cô. Không hiểu sao ông lại có cảm giác bất an.

“Xong rồi, nhờ ông gửi những lá thư này đến những địa chỉ đã ghi trên hộ tôi”

... ..

Bạn đang đọc truyện *Phẫu Thuật Lý Trí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: chương 9

“Xong rồi, nhờ ông gửi những lá thư này đến những địa chỉ đã ghi trên hộ tôi” Nhan Lập Hạ thở phào nhẹ nhõm gấp thật nắn nót những lá thư lại rồi mỉm cười đưa cho ông.

Bạc Ly nhận lấy nhìn địa chỉ trên vội vàng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn cô: “ chuyện này là..”

Nhan Lập Hạ gật đầu “đúng vậy, tôi muốn đi”

“Không thể được, chuyện này có liên quan đến tính mạng con người, tôi không thể tự ý quyết định được”

“Ông không tự quyết định thì ai tự quyết định bây giờ. Là tôi sao? “ Nhan Lập Hạ dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn ông.

“Chuyện này liên quan đến tính mạng của cô. Xác xuất thành công là rất thấp” giáo sư Ly lo lắng nhìn cô.

“Không sao đâu, còn hi vọng là còn cơ hội. Tôi thà liều mình một lần còn hơn phải sống làm xác không hồn”

Đưa tay vỗ vỗ vai ông. Mỉm cười thật tươi như chưa có chuyện gì: “chuyện này tôi có quyết định rồi. Ông đừng lo, chuyến đi lần này chỉ tôi và ông biết thôi nhé!” Miễn phí một cái nháy mắt cho giáo sư Ly.

Một luồng sét chạy dọc sống lưng ông. Cô gái này tự khi nào lại trở nên mạnh mẽ như vậy. Không lẽ nào lại có tổn thương gì. Nếu trung tâm hệ thần kinh còn mấy sợi giây bị tê liệt nữa thì khả năng phẫu thuật thành công sẽ giảm. Để một cô gái như thế này chết đi. Ông biết ăn nói làm sao với anh em nhà họ Đinh bây giờ???

Dù thế nào giáo sư Ly cũng đã bị cô thuyết phục rất nhanh chóng!

oOo

“Lập Hạ, anh mua đồ ăn đến cho em đây” nét cười nở trên môi tay cầm theo khay thức ăn đi vào. Bỗng chốc nhìn thấy căn phòng trống trơn nét cười trên môi hẫ hẫ lập tức cứng ngắt.

Lập Hạ đi đâu rồi. Sao áo quần hành lý đồ lại không có ở đây? Không thể nào. Nhất định Lập Hạ chỉ trốn anh ở đâu đó thôi.

Đặt khay thức ăn xuống ôm hi vọng mong manh đi tìm xung quanh. Gầm giường trong tủ hay những học nhỏ nhất anh cũng tìm cho thật kĩ.

“ lập Hạ, em ra đây đi xem như trò này anh thua rồi, có được hay không?”

Không có tiếng đáp lại. Trịnh Mặc vẫn kiên trì tìm kiếm khắp nơi. Đầu mắt phủ một lớp sương mù. Bàn tay run run mở từng thứ một đi tìm. Rốt cuộc là Lập Hạ đi đâu rồi. Sao anh lại không biết? Cô rất yếu đuối lại hay ngắt đi. Liệu có ngắt đi trong lúc đi mua thức ăn hay không? Nhất định là như vậy rồi?

Vội vã lao nhanh ra ngoài cổ nén lòng ngực đang đập thình thịch của mình chạy đi:

“Lập Hạ, em có ở đó hay không?”

“Lập Hạ, em ở đâu?”

“Lập Hạ , Lập Hạ..”

“Cô ơi, cô có thấy một cô gái cao bằng này mang áo quần bệnh nhân đi ra đây hay không?”

“ anh có thấy cô gái nào cao chừng đi ngang qua đây hay không, có làn da trắng người hơi gầy?”

“....”

“...”

Anh điên cuồng chạy đi khắp nơi tìm. Gọi không có tiếng trả lời anh lại đi hỏi từng người. Gặp ai anh cũng hỏi nhưng đáp lại đó chỉ là những cái lắc đầu.

Lập Hạ nhất định không đi đâu xa đâu, có lẽ cô đang trốn anh. Nhất định là như vậy?

Anh như một đứa bé đáng thương bị người mẹ nhẫn tâm bỏ rơi. Lang thang khắp nơi tìm mãi hình bóng ấy. Tự dối lòng mình rằng cô ấy sẽ không bỏ đi? Vừa mới hôm qua cô đã chấp nhận anh hôm nay lại bỏ rơi anh như thế. Cô sẽ không đành lòng. Trong phòng không có áo quần chắc chắn nó đã được đem đi giặt. Cô không có ở đây chắc chắn cô muốn anh chơi trốn tìm với cô như lúc bé.

Lập Hạ, lúc bé anh luôn tìm thấy em. Lần này anh thua rồi. Em để cho anh nhìn thấy em có được hay không?

“Trịnh Mặc, đừng tìm nữa cô ấy đi rồi”

“Không phải, cô ấy có thể đi đâu được?” Trịnh Mặc tức giận quay lại nhìn nơi phát ra âm thanh. Nhật Minh cúi đầu không nói gì nữa. Ánh mắt ảm sâu nỗi buồn.

“Lại là anh? Tôi đã bảo là anh đừng đến trước mặt cô ấy nữa rồi mà. Những gì anh làm chưa đủ hay sao?”

Trịnh Mặc tức giận đến nổi mắt đỏ ngầu. Tay nắm chặt hiện lên gân xanh.

Đình Nhật Minh cúi đầu không nói. Hắn có lỗi, hắn không bảo vệ được Nhật Hạ còn đây cô đến con đường như ngày hôm nay anh đúng là có lỗi. Khi cô ngắt đi. Bà bà đã nói với anh rằng Nhật Hạ đã thay đổi, không còn yêu anh nữa quáng như lúc trước bảo anh hãy chấp nhận. Nhưng anh không tin là sự thật đến khi:

oOo

“Reng reng”

“Alo”

“Đây có phải là người nhà của anh Đình Trịnh Mặc phải không ạ”

“Đúng vậy”

Nhan Lập Hạ thắc mắc. Lúc cô đang học sao lại có người gọi đến cơ chứ.

“Vay cô vào bệnh viện bách khoa ngay đi, anh ấy bị tai nạn xe đang được cấp cứu trong bệnh viện”

Điện thoại cô rớt xuống. Họ nói Trịnh Mặc bị tai nạn. Không thể nào. Một phút trước còn nói chuyện với cô một phút sau lại bị tai nạn sao có chuyện như vậy. Không được cô phải đến xem mới được.

Đứng dậy thật nhanh bắt chập tất cả chạy ra ngoài. Bỗng dưng một bàn tay to lớn kéo cô lại.

“Trong giờ học của tôi em định đi đâu”

Đình Nhật Minh cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhan Lập Hạ tức giận quát.

“Buông ra”

Lần đầu tiên Lập Hạ quát anh như vậy làm anh cảm thấy ngạc nhiên rồi sau đó lo lắng nói.

“Lập Hạ, em...”

Lâm Thanh Thanh thấy những người sinh viên khác cứ chỉ trỏ vào người hai người. Ánh mắt hiện lên rõ sự ghen ghét. Đứng dậy nói:

“Nhìn cái gì” mà nhìn, có gì hay không mà nhìn. Nhan Lập Hạ đây không phải là cái chợ để cô muốn đến thì đến muốn đi thì đi tự do như vậy”

Nhan Lập Hạ bây giờ cũng không sợ Lâm Thanh Thanh nữa. Nhìn lại thẳng vào cô rồi nhìn qua Nhật Minh quát.

“ dù thế nào cũng đừng mong ngăn cản được tôi. Lâm Thanh Thanh những gì cô làm với tôi tôi nhớ rất rõ. Cũng tính sổ một lần luôn đi.”

Nghe những lời nói của Lập Hạ. tay Đình Nhật Minh run run.

“Lập Hạ, em nhớ lại rồi”

“Đúng, tôi nhớ lại rồi. Nhớ lại những ai đã phản bội tôi. Nhớ lại những người nào đã đẩy tôi xuống địa ngục. Tôi nhớ rõ”

Lâm Thanh Thanh toàn thân run lên. Bình thường Lập Hạ như con chuột nhắt bây giờ lại thành người sắc bén làm cô đỡ không nổi. Nhưng cô vẫn cương quyết, liền đứng dậy đập bàn cái rầm khiến mọi người phải chú ý.

“Cô đừng nói bừa, cái hồ ầy là chính cô tự mình nhảy vào. Không phải tôi đã cảnh cáo cô trước hay sao? Những thứ không thuộc về mình thì đừng nhúng tay vào. Bây giờ cô thành ra như vậy lại nói chúng tôi. Đúng là người không biết liêm sỉ!”

Nhan Lập Hạ giận đến run người, thở hồng hộc bàn tay thì nắm thật chặt. Lâm Thanh Thanh đây mới là con người thật của cô hay sao? Hèn gì Đình Nhật Minh trở về muốn quay lại.

“Cô không nói chắc có lẽ tôi cũng không nhớ được. Tiện thể có tất cả mọi người ở đây tôi cũng nói luôn. Tai nạn giao thông hại tôi mất trí nhớ là do cô ta. Người tôi yêu ruồng bỏ tôi cũng là do cô ta. Tinh Tâm biến mất cũng là do cô ta?”

“Ồ” cả lớp bỗng chốc la lên. Có người còn không tin dụi dụi mắt mấy lần. Nếu với tình huống hiện tại những gì cô nói không hẳn là sai.

Đình Nhật Minh đứng im lặng đột nhiên chen ngang lên tiếng: “đủ rồi, các em về chỗ đi”

Nhan Lập Hạ liếc hần một cái thật sắc. Cuối cùng người hần bệnh vực vẫn là cô ta.

Lâm Thanh Thanh ảm ức về chỗ ngồi của mình khi thấy ánh mắt cảnh cáo của hần. Những gì muốn nói đành ngậm lại trong miệng.

Lập Hạ quay về chỗ nhưng không ngồi. Đưa tay lấy cặp sách quay người lại tính bỏ đi. Đình Nhật Minh níu tay lại.

“Trong giờ của tôi em định đi đâu?”

Nhan Lập Hạ lạnh lùng hất tay ra.

“Người em trai của mình bị rai nạn mà thầy còn ngồi yên ở đây được. Anh không xứng đáng làm anh trai của Trịnh Mặc đâu. Tôi cũng cảm thất hối hận khi đã từng yêu anh rồi đây”

oOo

Nhớ lại những chuyện cũ làm hần càng đau lòng. Ông trời chon anh cơ hội mà anh không biết trân trọng nó.

“Đừng đi nữa, Lập Hạ có để lại bức thư hay cho em”

Đình Trịnh Mặc như hóa đá. “không thể nào, Lập Hạ không thể bỏ tôi mà đi, không phải?”

Lập Hạ. Em nhớ là em đã bỏ tôi đi một lần rồi có phải không? Sao lần này em cũng bỏ tôi mà đi? Tại sao? Tôi đáng ghét đến vậy ư. Em ghét tôi đến mức mà muốn rời xa tôi càng sớm càng tốt có phải hay không?

“Em nên chấp nhận sự thật đi thì hơn”

“Bốp” một cú đấm giáng xuống khuôn mặt của Nhật Minh.”anh tránh ra, chuyện này không liên quan đến anh. Anh cứ đi tôi muốn đi tìm Lập Hạ”

Che đi vết thương trên miệng, đưa tay giữ Trịnh Mặc lại:

“Em điên rồi, anh cũng như em cũng yêu cô ấy nhưng ta nên chấp nhận sự thật có lẽ tốt hơn”

“Bốp”

Một cú đấm thứ 2 giáng xuống khuôn mặt của hần làm hần ngã xuống đau đớn.

“Anh thì biết gì là yêu? Anh yêu cô ấy mà để cô ấy đánh mất cả bản thân của mình hay sao? Anh sai rồi, đây không phải là yêu mà là hại cô ấy.”

Thần thờ bước từng bước một ra ngoài. Đứng ngang cửa nói vọng vào:

“Nếu tôi còn thấy anh đến gần Lập Hạ một lần nữa thì gặp một lần tôi sẽ đánh anh một lần. Tôi cũng chẳng kiêng nể gì cái gọi là tình thân chó má kia. Chỉ cần ai làm cô ấy tổn thương một giây tôi sẽ làm cho người ấy đau khổ cả đời!”

Nói xong bước ra ngoài mà anh vẫn tin chắc chắn rằng Lập Hạ sẽ không bỏ anh mà đi.

Đình Nhật Minh nhìn hần bước ra ngoài, giọt máu từ trên miệng chảy vào làm hần vừa đau vừa rát. Không biết đây là đau trong mình hay là đau xác thịt nữa. Một lần nữa anh đã sai thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phẫu Thuật Lý Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: chương 10

Thời gian trôi qua thắm thoát đã ba năm. Lâm Thanh Thanh tốt nghiệp trường rồi đi biệt tăm mà không ai biết là ở đâu. Đình Nhật Minh vẫn tiếp tục con đường dạy học của mình còn Đình Trịnh Mặc không biết là đi đâu. Người thì nói Trịnh Mặc và Lâm Thanh Thanh cùng nhau bỏ trốn người thì nói hần đi tìm Lập Hạ có người lại nói hần trở về để thừa hưởng tài sản của mình. Nhưng họ lại không hề biết rằng suốt thời gian qua hần vẫn luôn giam mình trong nhà.

Vẫn ngồi trong căn phòng của cô. Lặng lẽ đến bên bàn ngồi nhìn ra cửa sổ. Không phải anh đã hết hi vọng mà là anh muốn đợi cô ấy quay về. Một năm, hai năm, năm năm, mười năm, hay thậm chí là một trăm năm anh vẫn muốn đợi. Chờ đợi không khó mà là không biết chờ đợi đến bao giờ mới là chuyện khó khăn.

Lần này cũng như bao lần khác anh ngồi trên cửa sổ nhìn ra ngoài trời mang một tia hi vọng nhỏ nhoi. Một bàn tay ôm lấy người anh. Mang hơi ấm truyền vào phả mùi hương vào người làm anh cảm thấy mọi thứ như ngưng lại.

“Lập... Lập Hạ..”

Nhan Lập Hạ mỉm cười đến trước mặt anh ôm anh thật chặt.

“Trịnh Mặc anh đợi em có lâu không?”

Đình Trịnh Mặc bỗng nhào đến ôm chặt lấy cô. Đôi mắt đầm nước ngỡ như nếu anh buông cô ra một giây cô sẽ rời xa anh mãi mãi.

Nhan Lập Hạ vuốt tóc anh giọng nói nghẹn ngào: “em xin lỗi đã bỏ đi mà không nói lời nào như vậy. Nhưng... ca phẫu thuật thất bại rồi. Tạm biệt!”

Giọng nói vọng xa Lập Hạ cũng đi mất. Đình Trịnh Mặc điên cuồng ôm lấy bóng dáng kia mà mãi không được. Vừa khóc vừa chạy đi tìm cô. Trên môi vẫn mãi gọi tên một người.

oOo

“tôi thật sự không hiểu rốt cuộc hai người bị cái gì. Có phải là kiếp trước nợ nhau cái gì hay không? Cô không hôn mê thì anh ta cũng bất tỉnh”

“giáo sư Ly, ông đừng đùa nữa. Ông xem anh ấy đã hôn mê lâu chưa?” Nhan Lập Hạ lo lắng nhìn người nằm trên giường bệnh. Mới ba năm mà anh như một người khác. Râu ria mọc nhiều, người gầy xanh xao. Hôn mê thường hay gọi tên cô. Điều này làm cô rất lo lắng.

Giáo sư Ly ngán ngẩm lắc đầu. Đưa tay thử dò nhịp đập của cậu ta.

“Tôi thật sự không thể tin được là chỉ mới ba năm mà cậu ta từ một chàng trai hào hoa lại trở thành một ông cụ già gần đến bảy mươi tuổi”

Nhan Lập Hạ bỗng dưng phì cười. Ba năm cô đi, đó là một giai đoạn khó khăn. Anh thì loay hoay tìm cô đến nỗi sức càn lực kiệt. Cô thì phẫu thuật liên tục luôn luôn bị dây vô trong con đau. Ba năm, chịu đựng ba năm vậy là đủ rồi.

Sức chịu đựng của con người ta luôn có giới hạn. Khi đã đạt đến mức giới hạn nào đó thì nó tự nhiên ngã xuống. Muốn gượng dậy cũng không được. Thực tế không giống như phim hoạt hình. Con người Không có sức dẻo dai bền bỉ như Luffy* cũng không đủ sức chịu đựng được sắt thép của Franky*. Mà con người chỉ là con người thôi. Là sinh vật nhỏ nhoi yếu đuối. Dù mạnh mẽ đến đâu ta cũng không thể tiến xa hơn giới hạn của mình.

* hai nhân vật trong phim "vua hải tặc"

Trịnh Mặc cũng vậy. Một người chỉ uống nước lọc trừ bữa mà tìm cô suốt ba năm. Ba năm. 1095 ngày. 3285 bữa uống nước thay thức ăn. Người của hân chưa chảy thành nước là may lắm rồi.

Đưa tay vuốt nhẹ tóc, vuốt những mái tóc thưa thưa ra phía sau. Chắc hẳn hân vừa mới hôn mê. May là cô còn về kịp.

Giáo sư Ly nói có ca phẫu thuật cần ông giúp ông phải đi ngay bây giờ. Cô cũng đồng ý. Ở đây chỉ cần có cô chắc là đủ rồi.

Trịnh Mặc mơ màng ở mất ra. Người anh suy yếu đến mức không còn cử động được. Chỉ nghiêng đầu nhìn mọi thứ rồi nhìn bóng dáng đang ngủ bên cạnh giường. Dù anh chỉ nhìn phía sau đầu nhưng mái tóc này anh nhận ra. Đây là....

Không phải! Chắc tại anh đang mơ! Sợ như nếu gọi một tiếng Hạ là cô sẽ bay đi mất. Chăm chú nhìn mãi đến khi..

“Này, Đình Trịnh Mặc, anh định nhìn đến khi nào vậy hả?”

Giọng nói đầy tức giận vang một bên. Không phải giọng nói của người đang ngủ gật một bên mà là của Nhan Lập Hạ “thật”.

Trịnh Mặc ngạc nhiên quay đầu lại thật nhanh. Thấy khuôn mặt quen thuộc, giọng nói quen thuộc, nhưng lại có sự giận giữ ở trong đó.

“Lập Hạ, em đã về” dùng hết hơi để nói thành câu hoàn chỉnh. Giọng khàn khàn vì bị mất nước. Nỗi vui mừng hiện rõ lên khuôn mặt tái nhợt kia.

Nhan Lập Hạ không nhận ra không khí lạnh mạn. Chỉ biết cô đang tức giận quát: “không là em thì là ai? Chẳng lẽ là con nhỏ đang nằm ngủ bên cạnh giường bệnh anh chắc! Ba năm trôi qua bệnh của anh ngày càng nặng nhĩ, ngay cả em cũng không nhận ra”

Đình Trịnh Mặc muốn ôm cô nhưng lại không có sức. Đưa tay véo mình một cái cho thật đau rồi mới tin đây là sự thật. Mà điều làm cho anh vui hơn nữa là cô - đang - ghen.

“Cười gì mà cười, em nói trúng tim đen giận quá cười chứ gì?”

Cô giận sôi máu lên. Trùng mắt nhìn anh rồi qua véo tai người đang nằm ngủ ngon ở đây.

“Dậy dậy, đi ra chỗ khác chơi. Đây là phòng dành cho bệnh nhân. Em đi ra ngoài ngay đi”

Cô bé bỗng dưng thức giấc ngẩng đầu lên khó hiểu. Là phòng cho bệnh nhân mà Lập Hạ cũng ở đây mà, chẳng lẽ cô lại bị bệnh gì rồi? Cũng chính cô đã lôi kéo đưa em gái bé nhỏ này vào chơi với cô. Sao bỗng dưng lại đuổi cô đi rồi?

Đình Trịnh Mặc nằm trên giường bệnh mỉm cười nhìn Lập Hạ. Trí tưởng tượng của cô cao hơn rồi đấy. Bình an trở về là tốt rồi! Anh sẽ không để cô đi lần nào nữa đâu! Chắc chắn.

_____ The end _____

Lá thư 1:

Người viết: Nhan Lập Hạ

Gửi : Thanh dạ xoa

Nội dung: Thanh Thanh, tôi biết cô sẽ tức giận khi đọc được những dòng đầu tiên. Cô biết không, tôi đã từng tưởng tượng ra bao nhiêu hình dạng có thể biến hóa của cô nhưng tôi lại không tưởng tượng được khuôn mặt cô khi trở thành quỷ dạ xoa như thế nào! Khoan khoan, đừng xé lá thư này, điều quan trọng tôi vẫn chưa nói cơ mà. Mẹ tôi đã từng dặn kiên nhẫn mới dẫn đến thành công dù tôi biết rằng đường tắt của sự thất bại là vội vã. Cô không hiểu đúng không? Không hiểu thì cố gắng đọc cho hiểu, đến khi nào hiểu được thì hãy nói với tôi một tiếng, tôi sẽ chờ cô. Khi cô đọc lá thư này chắc tôi cũng đã nằm trên giường phẫu thuật. Cô có thể vui mừng vì tôi sắp rời khỏi thế giới này trong tay những người bác sĩ tài hoa kia. Tôi không biết tôi sẽ sống được mấy phút nữa dù vậy trong những phút ngắn ngủi này tôi sẽ hồi tưởng về tội ác của cô đã gây ra cho tôi. Giả nai là bản chất, cướp người yêu là sở trường và hành hạ người là sở thích. Có vẻ rất thích hợp với cái tên Thạ dạ xoa chứ nhỉ. Dù cô có lỗi nhưng người xin lỗi vẫn là tôi. Tôi nguyện thấp nhang cầu phạt tạ lỗi thay cô. Cô cũng đừng lo lắng dù sao những gì cô làm trên tuổi vàng tôi sẽ trả đủ. Đợi tôi nhé!!

Lời cuối: Linh hồn đã khuất”

Lá thư 2:

Người gửi : Nhan Lập Hạ

Người nhận: thầy giáo Minh.

Nội dung:

Khi anh đọc được lá thư này chắc hẳn anh đã biết rằng em đã lên máy bay. Có lẽ bà bà đã nói với anh về tất cả. Anh tin bà ấy đi, những gì bà ấy nói là sự thật. Anh đã làm nhiều chuyện có lỗi với em vậy anh hãy đền bù lại trên người Lâm Thanh Thạ đi, cô ấy yêu anh thật lòng. Em đã từng yêu anh đó là tình yêu không nên có. Tình yêu ấy đã gây tổn thương cho biết bao nhiêu người. Em không muốn quay lại con đường cũ lần nào nữa. Nếu anh còn yêu thì hãy yêu người thứ ba.

Em không biết ca phẫu thuật có thành công hay không? Nếu thành công em sẽ trở về. Làm con dâu nhà họ Đình. Chồng tương lai của em là Đình Trịnh Mặc. Em xác định rồi. Vậy nên anh cũng hết hi vọng từ bây giờ đi. Không phải là em thay đổi mà lòng anh thay đổi.

Chắc Lâm Thanh Thanh đã đọc được lá thư của em. Cô ấy mắc bệnh sợ ma, cô ấy không khóc thét thì cũng chuẩn bị cao chạy xa bay rồi! Nên đuổi theo và an ủi cô ấy đi.

Lời yêu: tạm biệt, người em đã từng yêu!

Lá thư 3:

Người gửi: Hạ Hạ

Người nhận: Mặc Mặc

Nội dung: Trịnh Mặc, đợi em nhé!

Lời cuối:....

Bạn đang đọc truyện *Phẫu Thuật Lý Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.